

ஆத்ம ஜோதி

மீலஸ் நாகலிங்கப் பரதேசியார்

குருவின் பூசை

ஆத்ம ஜோதி

[ஓர் ஆத்மீக மாதவெளியடு]

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே.
—சுத்தானந்தர்.

ஜோதி 15 || சுபகிருதுவாஸ ஆடி மீ 1ட (17-7-63) || சுபர் 9

பொருளடக்கம்

1. கிதாஞ்சஸி	321
2. கடவுள் தரிசனம்	322
3. ஸ்ரீலஹ்ரீ நாகவிங்கப் பரதேசியார்	323
4. கஞ்சன் வலி கடிந்த கண்ணன்	327
5. அப்பரின் அருள் வரலாறு	332
6. சமுகமும் தனிமையும்	337
7. கடோப நிஷ்டக் கருத்து	340
8. உண்மை இனபம்	347
9. ஆனந்தமாசிசம்மையிடம் அன்பர்கள்சம்பாஷணை	348
10. குறூலய பஞ்சரத்னம்	354
11. எது வேண்டும்?	357
12. ஆன்ரேர் அருள் மொழிகள்	360

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

ஆயுள் சந்தா ரூ. 75-00. வருடச் சந்தா ரூ.3-00.

தனிப்பிரதி சதம் 30.

கெளரவ ஆசிரியர்:- திரு. க. இராமச்சந்திரன்
பதிப்பாசிரியர்:- திரு. நா. முத்தையா

“ஆத்மஜோதி நிலையம்” நாவலம்பிட்டி. [சிலோன்]
தொலைபேசி எண்:- 353.

மகாகவி தாகூரின்

கிதாஞ்சஸி

42. இன்பப் பயணம்?

‘‘வைகறையில் தனிமையில்நாம் இருவருமாய
உலகினர்கள் அறியா வண்ணம்,
துய்யமனிப் படகொன்றில் தொலைப்பயணம்
புறப்படுவோம்; தொலை நல்கும்
பொய்மனித சஞ்சாரப் புழுதியிலா
தெல்லையற்றுப் பொலியும், இந்த
மெய்யுலக யாத்திரை’’ யென் ரென்காதிஸ்
ரகசியமாய் விழுந்த தோர்சோல்!

கற்பனைப்பொற் கனவுகண்டு களிப்புற்றேன்;
மகிழ்வொடுநி கனிந்து கேட்க,
அற்புதநம் யாத்திரையில் ஆனந்த
சாகரத் தின் அலை னோடு,
பொற்புறும்என் பாட்டலைகள் சொற்றலை யாப் (பு)
அனைத்தகர்த்துப் பொங்கி, ஆழி
வெற்பலைபோல் நர்த்தமிடும் விந்தையெழிற்
காட்சிகண்டு வியப்பாய் நியே!

இன்னுமந்த நல்வேலை வரவிலையோ?

பனிகளெனக் கின்னு முண்டோ?

பொன்மாலைப் பொழுதும்வந்து புகுந்ததுவே;

அந்தோ, நற் பொலிவு மங்கும்

தண்மாலை, கடற்பறவை இனம்தயது

மனைநாடிக் கரையைச் சார்ந்தும்

பின்மாலைச் சுடர்போலப் படகவிழுந்து

காரிருளிற் பினிவ தெப்போ?

கடவுள்தரிசனம்

மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைந்தலைசைக் குழலோசை
வையந்தன் ணையும்நிறைத்து வானம்தன் வயமாக்கிப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவில் நடம்புரியும்
ஐயன்தன் திருச்செவியின் அருகணையப் பெருகியதால்

— சேக்கிழார்.

உள்ளமெனும் கூடத்தில் ஊக்கமெனும்
தறிநிறுவி யுறுதியாகத்
தள்ளாரிய அன்பென்னும் தொடர்பூட்டி
இடைப்படுத்தித் தறுகப்பாசக்
கள்ளவினைப் பசபோதக் கவளமிடக்
களித்துண்டு கருணையென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்து வேழத்தை
நினைந்துவரு வினைகள் தீர்ப்பாம்.

— பரஞ்சோதி முனிவர்.

உற்றுரையான் வேண்டேன்
ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றுரை யான் வேண்டேன்
கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றுலத் தமர்ந்து றையுங்
கூத்தா உன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம் போலக்
கசிந்துருக வேண்டுவனே.

— மாணிக்கவாசகர்.

ஸ்ரீஸ்ரீ நாகலிங்கப் பரதேசியார்

(ஆசிரியர்)

1932 ஆம் ஆண்டு என்று நினைவு. கொட்டடி நம
சிவாய வித்தியாசாலையில் ஒன்பதாம் வகுப்பு மாணவனு
கப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் பாடசாலையில்
மகர தோரணங்கள் கட்டிச் சோடிக்கும்படி எங்கள் ஆசிரியர் கூறினார். ஏன் என்று நாங்கள் கேட்கவில்லை. அந்தக் காலத்து மாணவர் இயல்பு அது. பாடசாலை வாசலில் நிறைகுடம் வைத்துக் குத்து விளக்கேற்றிப் பாடசாலை ஆசிரியர்களும் மாணவரிற் சிலரும் யாரையோ எதிர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். சரியாக மனி ஆறு இருக்கும். பாடசாலை வாசலில் மோட்டார் ஒன்று வந்து நின்றது. தலைமையாசிரியர் ஓடிச் சென்று மோட்டார்க்கதவைத் திறந்தார். மோட்டாரிலிருந்து ஒரு உருவம் வெளிப்பட்டது. நாவுக்கரசுப் பெருமான்தான் வந்தாரோ என்று சொல்லும் வண்ணம் அத் திருவேடப் பொலிவு அமைந்திருந்தது. தலைமையாசிரியர் பாதங்களை நீராற் கழுவித் துடைத்து மாலையனிந்து மேடைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அவர் யாரென்று எங்களைப் போன்ற மாணவர்களுக்கோ தெரியாது. அவர் யாரென்பதை அங்கு வந்திருந்த பெரியார் ஒருவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டோம். ஆனந்தம் பொங்கி வழிந்தது. அறிய முடியாததை அறிந்து விட்டோம் என்ற இறுமாப்பு. இவர்தான் நாகலிங்கப் பரதேசியார் என்று கூறினார் பெரியவர். சங்கீத கதாப்பிரசங்கம் செய்ய வந்திருக்கின்றார் என்றார். காரைக்காலம் மையார் சரித்திரம் வெகு அற்புதமாய் நடந்தது. சுவாமிகள் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பாடிய திருமுறைகள் இன்றும் காதில் ஒலிப்பன போல் இருக்கின்றன. மாணவர்களாகிய நாங்கள் அநுபவிக்கத் தக்க வகையில் இலகுவான தெளிந்த நடையில் கதை அமைந்திருந்தது. இனியசாரீரம். கேட்டார் பிணிக்கும் தகையவாம் பேச்சு.

அன்றைய பிரசங்கத்தின் பின்பு வாழ்நாளில் இரண்டு மூன்று முறை மாத்திரம் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்

தது. சமீபத்தில் திருக்கோணமலையில் அன்பர் ஒருவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கதாப்பிரசங்கத்தைப் பற்றிய பேச்சு நிகழ்ந்தபோது நாகவிங்கப் பரதேசியாரைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. அவரைப் பற்றி அறிந்ததை எல்லாம் கதை கதையாகக் கூறினார்கள்.

தந்தையும் தாயும் குழந்தை ஒன்றில்லாமல் கல்லு வைத்த கோயில் எல்லாம் வழிபாடு செய்தார்கள். ஒரு தந்த சஷ்டிக்குத் திருச்செந்தூர் சென்று இருவரும் கடும் நோன்பு நோற்றனர். தாயார் கந்தன் அருள் பெருவிடல் திருச்செந்தூர்க் கடலிலே இறப்பதாக முடிவுசெய்து கொண்டார். தந்தையார் பலமுறை புத்திமதி கூறியும் தாயார் கந்தன் அருள் கிடைக்காமல் உண்பதில்லை என்று நோன்பு நோற்றர்.

சாது ஒருவர் அம்மையாரின் கணவிலே தோன்றி, உங்களுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை கிடைக்கும். அதுவும் அவனுக்குரிய குழந்தையாகவே கிடைக்கும் என்று சொல்லி மறைந்தார். விடிந்தெழுந்ததும் அம்மையார் கணவனாகுக்குக் கணவைக் கூறித் தமது நோன்பையும் முடித்துக்கொண்டார்.

யாத்திரையால் வந்து சரியாக ஒரு வருடத்தில் அம்மையார் ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தார். சுற்ற மித்திரர் யாவரும் களிபேருவகை கொண்டனர். எட்டு வயதாக இருக்கும்போதே பாடசாலையில் நடந்த அரிச்சந்திர நாடகத்தில் சந்திரமதியாக நடித்துப் பலருடைய அபிமானத்தைப் பெற்றுர். ஒருநாள் வீட்டுக்கு வெளியே இருந்து கூத்துப்பாட்டைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவ்வழியாகப் பெரிய சரவணைச் சாமியார் அவர்கள் வந்தார்கள். இந்த நாகவிங்கத்தைக் கண்டார். அவர் பாடிய கூத்துப் பாட்டையும் கேட்டார்.

நான் இரவு ஒரு கனவை கண்டேன். தம்பியின் மேனியெல்லாம் மயிலிறகு முளைத்திருக்கக் கண்டேன். தம்பியை ஒருமுறை கொஞ்சி விட்டுச் செல்ல வேண்டுமென்று வந்தேன் என்று கூறி, இப்படிப்பட்ட குழந்தை இந்தக் கூத்துப் பாட்டையா படிக்க வேண்டும் என்று சுவாமியார் கூறினார். இதைக் கேட்டதும் அம்மையாருக்கு வருத்தம் தாங்க முடியவில்லை. அரிச்சந்திர புராணப் பாடலும் நல்

லதுதானே என்று அம்மையார் கூறினார். சுவாமிகள் நான் சும்மா கூறினேன் என்று சொல்லிப் பையைனத் தூக்கி ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

நாகவிங்கத்திற்கு வயது பண்ணிரண்டு நடக்கும்போது ஒருநாள் ஒரு கனவு கண்டார். கனவிலே ஒரு சாது திருச் செந்தூருக்கு வா என்று சொல்லிப் போனார். தாய் தந்தையருக்கு இதனைச் சொன்னால் தாய் தந்தையர்கள் விடமாட்டார்கள் என்பதை நாகவிங்கம் அறிந்திருந்தார். ஒரு நாள் இரவு தந்தையின் பணப் பெட்டியிலிருந்து பத்துத் தங்கப் பவுன்களை எடுத்துக் கொண்டு திருச்செந்தூருக்குப் புறப்பட்டார். புறப்பட்ட நேரம் நடுச்சாமம். சுடலையைக் கடந்தே செல்ல வேண்டியிருந்தது. சுடலையில் பினம் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். சிறிது நேரம் உற்றுக் கவனித்தார். எனது உடலும் ஒரு நாளைக்கு இப்படித்தானே எரியும் என்று மனதில் வைராக்கியம் கொண்டார்.

காங்கேசன்துறைக்குச் சென்று வத்தைக்காரன் ஒருவனிடம் ஒரு தங்கப் பவுனைக் கொடுத்தார். அதைப்பெற்ற வத்தைக்காரன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அக்கரைகொண்டு சென்று சேர்த்தான். இந்தியாவில் திருவாவடுதை ஆதீந்தைச் சார்ந்து, சமஸ்கிருதமும் திருமுறையும் கற்றுச் சங்கீத கதாப்பிரசங்கியானார்.

வீட்டிலே மகனைக் காணவில்லையெனத் தந்தையார் இலங்கை முழுவதும் ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டார். கடைசியில் இந்தியாவில் இருக்கிறார் எனக் கேள்விப்பட்டு அங்கு சென்று தேடினார். தற்செயலாக ஒரு புகையிரத ஸ்தானத்தில் மகன் நிற்பதைக் கண்டார். ஒடிச் சென்று கட்டித் தழுவினார். வீட்டுக்கு வருமாறு மன்றுடினார். புகையிரதம் வந்ததும் திமெரனப் புகையிரதத்தில் ஏறிக்கொண்டார். புகையிரதம் நகர்ந்தது. தந்தையார் புகையிரத மேடையில் கிடந்து அழுது புரண்டார். ‘நான் அருட்தந்தையை நாடிச் செல்கின்றேன். கவலையை விடுங்கள்’ என்ற வார்த்தைகள் தந்தையார் காதிலே ஒலித்தன. ‘கடைசி காலத்தில் உங்களிடம் வருவேன்’ என்ற வார்த்தைகளும் கடைசியில் ஒலித்தன. தந்தையார் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் புகையிரதம் மறையும்வரை நின்று பார்த்தார். ஒருவாறு மனந்தேறி ஊர் திரும்பினார்.

மகளைப் பிரிந்த சோகம் தந்தையை வாட்டியது. மரணப் படுக்கையாகி விட்டார். கடைசி நேரத்தில் மகன் வந்து சேர்ந்தார். தந்தையின் வாயிலிருந்து

‘நடராசா நடராசா
சிதம்பரேசா நடராசா’

என்ற வார்த்தைகள் ஒவித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அந்தக் காட்சி மகனின் கல்நெஞ்சையே உருக்கி விட்டது. தந்தையிடம் சென்று விபூதி பூசி

‘இடரினுந் தளரினு மெனதுறுநோய்
தொடரினு முன கழல் தொழுதெழுவேன்
கடல்தனி ஸமுதொடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினி ஸடக்கிய வேதியனே.’

என்ற சம்பந்தர் தேவாரத்தை மனமுருகிக் கண்ணீர் வார ஓதினார். தந்தையாரும் மனமாரக் கண்குளிரக் காதாரக் கேட்டுக் கண்ணீருகுத்தார்.

‘இதுவோ எமையானு மாறீவ தொன்றேயக் கிலையேல்
அதுவோ வுனதுன் னருளாவடு துறையரனே.

என்ற வரிகளைப் படித்து முடிக்கும் போது தந்தையின் உடலை விட்டு ஆவி பிரிந்தது.

இதன்பின் நாகலிங்கம் நாகலிங்கப் பரதேசியாராகி சங்கீத கதாப்பிரசங்கத்தினால் மக்கள் அனைவரையும் மகிழ் வித்திருந்தார். சுவாமிகள் சங்காணையில் இருந்த வீட்டுக்குள் ஒரு பெரிய பாம்புப் புற்று. அதற்குள் ஒரு கருநாகம் நீண்ட காலமாக வசித்து வந்தது. சுவாமிகளிடம் ஒருநாள் அன்பர் ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது கருநாகம் புறப்பட்டு வெளியே வந்தது. அன்பர் துடிதுடித்துக் கூக்குரல் வைத்தார். சுவாமிகள் அவரை ஆறுதலாக இருக்கச் செய்து ‘அதைப் பார்க்காதே’ அப்பா, உள்ளே பார்’ என்று உபதேசம் செய்தார்கள். கருநாகத்தையே கடவுளாகக் காணும் பக்குவ நிலை யடைந்திருந்தார்கள். சுவாமிகள். அவரது திருப்பாதத்தைப்போற்றுவோமாக.

ஓம்பூர்ணம்

கஞ்சன் வலி கடிந்த கண்ணன்

[பண்டிதர், செ. பூபாலபிள்ளை அவர்கள்.]

கஞ்சன் கண்ணனைக் கொல்லச் செய்த சூழ்சிகள்.

கண்ணபிரானது திரு அவதாரத்தால் இடையர் வாழும் மூல்லை நிலத்து மாதமும் மாரி மாருது பொழிந்தது. மேதியும், ஆனினமும் மென் மேலும் பால் சரந்தன். தாழ்வற்று, இடரற்றுக், கலக்கமற்றுப் பொதுவர் மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர். இக்காலத்துத் துர்க்கை வாக்காற் துயருற்ற கஞ்சன் ஒற்றர்களை அனுப்பி உளவு பார்ப்பித் தான். அவனால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் உலகெலாஞ் சுற்றி ஆராய்ந்து இறுதியில் ஆயர் பாடியை வந்து அடைந்தனர். நந்தகோன் வாயிலில் நின்றனர். கண்ணனைக் கண்டனர். ஐயமுற்றனர், தேவகி மகனென அறிந்தனர். அதனைத் தமது அரசனுகிய கஞ்சனுக்கு அறிவித்தனர். கஞ்சன் கொடிய பேய் மகளாகிய பூதனையை அழைத்தான். அவனுக்குப் பரிசில்கள் பல வழங்கினான். நஞ்சுப் பாலூட்டிக் கண்ணனைக் கொல்லுமாறு இரவில் ஆயர் பாடிக்கு அனுப்பினான். கஞ்சனால் அனுப்பப்பட்ட பூதனை மாஸிட மகளிர் உருத்தாங்கி. ஆயர்பாடி புகுந்து யசோதையம்மையார் வீட்டில் வளர்ந்த கண்ணபிரானைக் கைதட்டிக், கையை விரித்து அழைத்தாள், கண்ணன் அரவின்றிப் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து வந்து அவளது மடிமீது தாய்தந்தையர் அறியாதபடி ஏறி இருந்தான். அவளது முகத்தைப் புன் முறுவலுடன் பார்த்தான். நஞ்சு மூலையை நாவினால் ஒதுக்கி நல்ல பாலையெல்லாம் உண்டு பூதனை உயிரையும் உண்டருளினான், அத்தருணம் பூதனை மானுடப் பெண் வடிவு நீக்கிச் சயருபம் எடுத்து ஒ ஒ என்று அவறி அறிவுகெட்டு வீழ்ந்து இறந்தாள். இந்தப் பேரிழவினைத் தூதுவர் கஞ்சனுக்கு அறிவித்தனர். பிரேதத்தை நந்தகோனும் யசோதையாருங் கண்டு மருண்டனர். இதனைக் கேட்ட கஞ்சன் துக்கித்து மன்றுடி பாலகளைச் சுகடுருவாக இனபோசனனுடன் சென்று, கண்ணன் உயிரைப் பருகுமாறு ஏவினான். சுகடனும், இனபோசனனும் இடையர் சேரியை அடைந்தனர். அத்தருணம் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டு நின்ற கண்ணன் இவர்கள் தன்மீது விட்ட சுகடத்தைத் திருப்பாதத்தால் உதைத்து வீழ்த்தினான். இந்தத் தாக்கத்தால் சுகடனும், இனபோசனனும் மாண்டு மடிந்தனர். பூதனை பின்தை முன்பு சுமந்து சுமந்து அலுத்த பொதுவர் இறந்த சுகடன்தும், இனபோசனனதும் பேருடல்களைக் கண்டு தலைநடுங்கினர். தம் விரல் களை மூக்கில் வைத்தபடி நந்தன் பெருந் தவஞ் செய்தபடியால்

வலிமை மிக்க கண்ணனை மகவாகப் பெற்றுன், என்று கூறி வியந்தனர். வியந்த அவர்கள் பின்பு கூறுவன் வற்றைக் கவனியுங்கள்:—

“கொழுந்தி நந்தன் மகன் கொல்லக்கட னிவரை நாலூம் பினஞ்சுமக்க நமக்குக்கடன் ஈதென்று கொட்டு மலூவுங் கொடுவாலூங் கொண்டு சென்று வெட்டிச் சுமந்து வேசற்றுரம் மாணை வாட்டமுறச் சுமந்து வண்டில்டு எல்லைவிட்டுப் போட்டு முழுகி மனைபுகுந்தார் அம்மாணை.”

இதனை அறிந்த கஞ்சன் மனமடிவுற்று வருந்தினான், தேறினான். தேறிய அவன் மத்தன், மதாமத்தன் என்ற இருவளிய அசரர்களை அழைத்துக் கண்ணனை முடிக்குமாறு அனுப்பினான். அவர்கள் யசோதையம்மையார் மனை அருகே நின்ற இரு மருத மரங்களைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு அவை நின்ற இடங்களிலே இரு மருத மரங்களாக உருமாறி நின்றார்கள்.

இத்தருணத்துக் கண்ணபிரான் இடைச்சியர் வீடு தோறும் புகுந்து பால், தயிர், வெண்ணெய்களைக் களவாடி வாரி வாரி உண்ணுகிறார். இடைச்சியர், பால், தயிர், வெண்ணெய்களுக்குக் காவலாக வைத்துச் சென்ற கண்ணியரைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு மெய்யறு புணர்ச்சியால் மகிழ்வித்துத் தன்வசமாக்குகிறார். இவற்றை மறைந்திருந்து கண்ணாரக் கண்ட பொதுவர் மகனிர் கொய்யோ முறையோவென்று கூக்குரல் இட்டுச் சென்று யசோதையம்மையாருக்கு முறையிடுகின்றனர். இதனைக் கேட்ட யசோதையம்மையார் ‘நடகைற்றியாத எனது இந்தச் சின்னஞ்சிறு குழந்தையா இங்ஙனஞ் செய்தான?’ போங்கல போங்கோ, இந்தப் பொய்யைக்கேட்டு எனக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வருகிறது’ என்று கூறி இடைச்சியரை உரப்பி அனுப்புகிறார். இத்தருணம் தாயைப் பொய்க்க விடலாகாது என்று எண்ணிய கண்ணன் யசோதையார் கானும்படியாகப், பொதுவர் மனைதோறுந் தவழ்ந்து புகுகின்றன. அங்குள்ள உரல்களில் ஏறிந்று உறிகளில் தொங்கிய பால், தயிர், வெண்ணெய்களை வாரி வாரி விழுங்குகிறார், இதனைக் கண்டு புன் முறுவல் பூத்த யசோதையப்மையார் கண்ணனை பிடித்து வந்து யாது செய்கிறார் பாருங்கள்:—

“செவ்வாய் மதலைத்தணைச் சிக்கெனத் தான்பிடித்துக் கண்றினிற் தாம்பாலே கணவரலிற் கட்டிவைத்து மன்றில் யசோதை மனித்தாம்பு தானெடுத்துப் பூமலையுஞ் சோரப் பொருகின்ற மத்தகயம் தாமரை நூலில் தரிப்படு நின்றதுபோல் பசலை விழிவிழித்துப் பயந்துமிகக் கண்பிசைந்து

செயலை மறந்து சிறுநீரும் பெய்து கொண்டு பாய்ந்து ஒதுங்கும் பவளவாய்ப் பாலகளை ஏந்து கையிற் தாம்பாலே என்சொல்லி மோதுகிறான் கொட்டில் புகுதேனென் கோதையரைப் புல்கேனென் மட்டும் உறிதனிலே வைத்தவெண்ணென்று தின்னேனென் சிற்றில் சிதை யேனென் தீமைபல செய்யேனென் என்றென் றவள்மோத இல்லையென்று கண்ணன் அழு ”

இத்தருணம் அழுத கண்ணனை ‘இனி அடிக்க வேண்டாம் அம்மா’ என்று அவன் காதல் புரியும் அரம்பையர் போன்ற, இளங் கண்ணியர் யசோதையார் தாடையைத் தாங்கியபடி கெஞ்சி வேண்டினர். இதனைக்கண்ட கண்ணன் கட்டுண்ட உரலுடன் புறக்கடைக்குத் தவழ்ந்து சென்று பெரு மருதுகளாக அங்கு நின்ற இரு மரங்கள் இடையேயும் பேரூராலைப் பொறுக்கச் செய்து எழுந்து நடந்து இழுத் தான். இழுத்த தாக்கத்தால் மருத மரமாக மாறி நின்ற மத்தன் மதாமத்தன் என்ற இரு அசரர்களும் வீழ்ந்து உயிர் துறத்தனர் இதனைக்கேட்ட கஞ்சன் கண்கலங்கி அறிவுகெட்டுச் சோர்ந்து தள்ளாடினார்.

அத்தருணம் பாரைப் பிளப்பேன், பாம்பின் மணிபறிப்பேன், காரைப் பிடிப்பேன், கடலைக் குடிப்பேன் என்ற வீரவார்த்தை பல பேசிக்கொண்டு புட்கரன் என்ற அசரன் கஞ்சன் முன்பு தோற்றினான். தோற்றிய அவன் கண்ணனை அழிக்கக் கஞ்சன் கட்டளைப்படி புள்ளிருவமாக மாறி ஆயர் பாடிக்குச் சென்றன, அத்தருணத்திலே கண்ணபிரானை யசோதையம்மையார் அலங்கரித்துக், கையிற் கோல் கொடுத்து, இடைச் சிறுவருடனே கண்று காலிகள் மேய்க்கக் காட்டுக்கு அனுப்புகிறார். காட்டுட புகுந்த கண்ணனைப் புட்கரன் அலகாற் கெளவி இருங்கினான், அந்தத் தருணத்தில் கண்ணன் மலைபோல வளர்ந்தான். அந்தப் புட்கரப் புள்ளின் அவகைப் பிளந்தான். புட்கரன் மாண்டு மடிந்து மலைபோலக் கீழே சரிந்து வீழ்ந்து இறந்தான்.

இதன் பின்பு கிருட்டினனும், பலபத்திரனும் இடைச் சிறுவருடன் கூடி ஆனினம் மேய்த்தனர். ஒரு தினம் இருவரும் தனித்திருந்து தமது நிலைமைகளை ஆழ்ந்து எண்ணினர். ஆயச் சிருர் மேய்த்த பசக் கஞ்சு வெவ்வேறு கன்றுகளை மூலை முட்டிக்குடிக்க ஏவி அவர்களே அல்லல் கொடுத்துத் துள்ளி விளையாடினர். இவற்றைக் கண்ணுற்றேர் கஞ்சனுக்கு அறிவித்தனர். கஞ்சன் பிரலம்பன், கிறுத்துமன் என்ற இரு தானவரைப் பலபத்திரையுங், கண்ணனையுங் கொல்லுமாறு ஆயர் பாடிக்கு அனுப்பினான்.

ஆத்மஜோதி

அவர்கள் ஆயர் சிறுர் ஆனினம் மேய்க்குங் காட்டுக்குச் சென்றனர். அங்கு பிரலம்பன் ஒரு மதகரியாக மாறிப் பலயத்திரணைக் கொல்ல நின்றன. கிறுத்துமன் கிருட்டினனைக் கொல்ல என்னி அவன் முன்பு ஒரு கழுதையாக மாறி நின்றன. கழுதை உருத்தாங்கிய, கிறுத்துமனை அட்டவசுக்களைக் கடியங்க மாற்றிக் காது முக்குத் துவாரங்களுட் புகுந்து கடிக்குமாறு கண்ணன் ஏவிக் கொல்வித்தான். மதகரியாகிய பிரலம்பனைக் கங்குவண்ணன் மலையிற் தாக்கி மோதி அடித்துக் கொன்றன. இதன் பின்பு அசரர் கொடுக்குந் தொல்லைக்கு ஆற்றுத் தோல்லர் தமக்கு உறைவிடமாகிய ஆயர் பாடியை விட்டுப் பிருந்தா வனத்துக்கு நந்தகோபன் அனுமதியுடன் குடிபுகுந்தனர்.

கோவலரது பிருந்தாவனவாசம்.

காடு வெட்டிக் கட்டைகளைக் களைந்து மேடு பள்ளந் திருத்தித் தெருக்கள் வகுத்து வீடு கட்டிக் கிணறு தோண்டி ஆலயம் அமைத்து ஆயர் பிருந்தாவனத்துக் குடியேறி வாழ்ந்தனர். இதனைக் கஞ்சன் அறிந்தான். அறிந்த அவன் சுகந்தன், விகந்தன் என்ற துட்டர் இரு வரை யசோதையார் மகவைக் கொல்லுமாறு பிருந்தா வனத்துக்கு அனுப்பினான்.

அவர்கள் ஆலகால விடம்போல சீறிக் கோபித்து ஒரு விளா மரமுங், கன்றுமாக உருமாறி கண்ணன் கன்று காலி மேய்த்துவரும் காட்டு வழியில் நின்றனர். இடைச் சிறுவர் விளாங்காய் நிறைந்து நின்ற அந்த மாய விளாமரத்தைக் கண்ணனிடங் காட்டித் தங்களுக்கு விளாங்காய் பறித்துத் தருமாறு வேண்டினர். அவர்களைக் கண்ணன் கையமர்த்திவிட்டு, அங்கு வந்து நின்ற வஞ்ச வேற்றுக் கண்றினைக் கால்வாரிக் சளற்றி வஞ்ச விளா மீது ஏறிந்தனன். கன்றுல் விளா வெறிந்த கண்ணன் கண்காண, ஆயர் சிறுர் எல்லாம் அச்சம் உற்று நடுக்கம் எய்தச், சுகந்தன், விகந்தன் என்ற இருவரும் இறந்து பட்டனர். ஆயர்களும் பாலர்களும் இதன் பின்பு பிருந்தா வனத்தில் அச்சம் இன்றி இன்புடன் வாழ்ந்துவந்தனர்.

இத்தருணம் இளவேனிற்காலம் வந்துற்றது, ஆயர் மகளிர் எல்லோரும் அன்பாக ஒன்றுகூடிச் சுனைநீர் ஆடச் சென்றனர். சுனையாடுமுன் பூணரங்களைக் களற்றியும், பூந்துயில்களைக் களைந்தும் கரையில் வைத்துவிட்டு நீராடிக் குதூகலித்தனர். இவர்களை அறியாது பின்தொடர்ந்து வந்த கண்ணன் இவர்கள் கலைகள் அத்தனையையும் யாவரும் அறியாவண்ணம் வாரி எடுத்துக்கொண்டு ஒரு புன்னை மரத்தின் மீது ஏறி இருந்தபடி புல்லாங் குழல் வாசித்தான். இதனைக் கண்ட இளமங்கையர் அவனை மன்றுடித் தமது கலைகளைத் தருமாறு

வேண்டினர். இவர்கள் கலைகளையெல்லாம் ஒரு வன்னி மீது வைத்து விட்டு இவர்கள் ஓவ்வொருவருக்கும் விருப்பமான ஓவ்வொரு மாப்பிள்ளைக் கோலந் தாங்கி இவர் கரம் பற்றி நீராடிவிளையாடி இன் புறுத்தினால் கண்ணன், பின்பு இவர்கள் கண்ணனை வாழ்த்தி வணக்கித் தத்தம் மனை புதுந்தனர். இவர்கள் மீதுள்ள நக்குறி, கட்குறி, நுதற்குறி. தனக்குறிகளைக் கண்டு இவர்க்குற்றதை உள்ளவாறு ஆராய்ந்தறிந்த தாய்மார் மனமடிவடனும், முகவாட்டத்துடனும் யசோதையம்மாளிடம் சென்று அவர் திருமகன் திருவிளையாடல்களை முறையிடுகின்றனர்;

“தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை - கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை - தீராத

பின்னலைப் பின்னின் நிமுப்பான் - தலை
பின்னே திரும்புமுன் னேசென்று மறைவான்
வன்னப் புதுக்சேலை தனிலே - பழுதி
வாரிச் சொநிந்தே வருந்திக் குலப்பான் - தீராத

கோலுக்கு மிகவுஞ் சமர்த்தன் - பொய்மை
குத்திரம் பழிசொல்லக் கூசாச் சழக்கன்
ஆரூங்க ஜிசெந்தபடி பேசி - தெருவில்
அத்தனை பெண்களையும் ஆகாதடிப்பான் - தீராத

யசோதையம்மா, உங்க பிள்ளையை அடக்கி வளர்க்கிறமாதிரி வளர்க் கிறீர்களா? இல்லையா? பிள்ளையைப் பாரு பிள்ளை, எங்க குமர், குஞ்சுகளுடைய மாணம், மரியாதையைப் போக்கிற பிள்ளை, இந்த மாமிமாருடைய முறையிட்டை எல்லாம் கேட்ட கண்ணன் கிறு திறுத்து விழித்தபடி தாயார் முன்னிலையில் நிற்கிறோன். [தொடரும்]

—————
மனி மொழி.

“அறிவே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே” என்பது திருமந்திரம் “அறிவுடையார் எல்லாமுடையார்” என்பார் தெய் வப்புலவர். அறிவு ஆழ்ந்து அகன்று நுணுகி விளங்கும். “ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே” என்பார் மனிவாசகளுர். அறிவு ஆழத்தில் அமைந்துளது. அறிவையடைவதுவே இன்பப் பேறு ஆகும். “அறிவை யறிபவர் அறியும் இன்பந்தனை” என்பார் அருணகிரி நாதர். — கிருபானந்தவாரியார்.

அப்பரின் அருள் வரலாறு

(வித்துவான் வசந்தா வைத்தியநாதன்.)

“கருங்கதலிப் பெருங்குலைகள் கவிற்றுக்கைம் முகங் காட்ட மருங்குவார் கதிர்ச்செந்தேல் வயய்புரவி முகங் காட்டப் பெருஞ்சுகடு தேர்காட்ட விணாநூர் ஜர்ஸ் பொலி பிறங்க நெருங்கியசா துரங்கபல நிகர்ப்பனவாம் நிறை மருதம்.”

இவ்வாறு நால்வகைச் சேணைகளைப் போன்று மருதம் காட்சி நல்க இயற்கை வளம் குழி விளங்குவது திருமுனைப் பாடி வளநாடு. அந் நாட்டிலே “திருவாழூர்” என்ற சிறந்த தலமுண்டு. அங்கு விருந்து புறந்தத்து, உறவினரைப் பாதுகாத்து எல்லாத் திசைகளிலும் நின்று நிலவும் புசுற்பெற்ற குறுக்கையர் குடித் தேரன்றலாகிய “புகழனார்” என்பவர் வாழ்ந்திருந்தார். அவரது இல்லறத் துணையாக விளங்கியவர் மாண்புகள் நிறையப் பெற்ற ‘‘மாதினியார்’’ என்ற பெருமாட்டி. அவர்களுக்கு, அலகில் கஸ்ததுறை தழைக்கவும், அருந் தவத்தை உடையோர் நன்னெறி நிற்கவும், உலகின் புற இருளா நீக்கும் கதிரவணைப் போன்று, மக்களின் அக இருளைப் போக்கும் ஞானக் கதிரவனும் ‘‘மருள் நீக்கியார்’’ பிறந்தார். மங்கல வினைகள் யாவும் முறைப்படி நடந்தன.

அருங் கலை பயிலுதல்:-

மருள் நீக்கியார் குழந்தைப் பருவம் கடந்தார். புகழனாரும் குழந்தைக்கு சிகை கலையும் சடங்கினை நடத்தி வறியவர்களுக்குப் பெரும் பொருளை தானமாக அளித்தும், கல்வி புகட்டும் சிறப்பைச் செய்தார். மருள் நீக்கியாரும்,

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை என்நோற்றுன் கொல்லனுஞ் சொல்”

என்ற செந்தாப்போதாரின் செம்மொழிக் கிணங்க பெற்றேர் மனம் மகிழ் எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லுநராய் ‘‘மறுவொழித்த இளம் பிறை போல் வளர்ந்தார்.

தமக்கையின் திருமணம்:-

மருள் நீக்கியார் நாளும் அருங்கலையும் பயில அவரது தமக்கைத் ‘‘திலகவதியாரும்’’ பன்னிரண்டு அகவைகள் கடந்து மணப் பருவம் வந்தடைந்தார். அது போது ‘‘கவிப்பகையார்’’ என்னும் தானைத் தலைவரும் திலகவதியாரை மணக்க விரும்பி பெரியோர்களைப் பெண் பேசி வருமாறு போக்கினான். கவிப்பகையாரும் புகழனாருக்கு ஒத்த வேளாண் குடியிலே வந்தவர். சிவபெருமாலுக்கு அடிமை புரிவதில்

பேரார்வம் உடையவர். சமர் புரிவதிலே அரியேறு ஒப்பாவார். தம்மைப் புரக்கும் அரசன் மாட்டு அன்புடையவர். இத்தகைய மேதகு நற்குணங்களைப் பொருந்திய கலிப்பகையார்க்குப் பெண் கொடுக்கப் புகழனாரும் இசைந்தார்.

கலிப்பகையார் துறக்கம் புகுதல்:-

இவ்வமயம் வடநாட்டின்று பகைவர்கள் தமிழ் நாட்டின் மீது படையெடுத்தார்கள். அரசனும் கலிப்பகையாரைப் போர் மேற் கொண்டு செல்லப் பணித்தான். கலிப்பகையாரும் படைகளுடன் வட புலம் நோக்கிச் சென்றார். போர் நெடுங்காலம் நீடித்தது.....

புகழனார் முன்வினைப் பயனினால் கொடிய நோயுற்று வருந்தி அமரருவகு அடைந்தார். சுற்புநெறி வழாத மாதினியாரும், உட னுறையும் பெற்றியை விரும்பி, சுற்றத்தையும், மக்களையும் தூகளாக நீத்து கணவனுடன் ஏகினார். பெற்றேர்களை இழந்த சேய்கள் துயர்க் கடலிலே மழுகின. இந்நிலையில் மக்களின் துன்பம் துடைக்கச் சென்ற கலிப்பகையாரும் துறக்க உலகம் புகுந்தார்.

தம்பியார் பால் வைத்த தயா;—

கலிப்பகையார் போர்க்களத்திலே உயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண்டசெய்தியைத் திருவணைய திலகவதியார் கேட்டார். “எந்தையும், தாயும் என்னை அவர்க்கே மனம் புரிவிக்க இசைந்தமையால் யான் அவர்க்கே உரியன். ஆகையால் எனது உயிரை அவர் உயிரோடு இசைவிப்பேன்” என என்னை இறக்கச் சித்தமானார். தமக்கையாரின் துணிபைக் கண்ட மருள் நீக்கியார் அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து “தாயும் தந்தையும் அகன்றதன் பின் யான் தங்களையே வணங்கப் பெற்றேன். தாங்களும் என்னைத் தவிக்க விட்டு ஏகுவீர் எனில், உமக்கு முன் யான் உயிர் துறப்பேன் இது உறுதி “என உரைத்தார். இம் மொழிகளைக் கேட்ட அம்மையாரின் மனம் இளகியது. தம்பியார் பால் வைத்த தயாவினால், அம் பொன்மணி நூல் தாங்காது, அனைத்துயிர்களிடத்தும் அருள் தாங்கி துறவு வாழ்வை மேற் கொண்டார்.

மருள் நீக்கியார் ‘‘தருமசேனர்’’ ஆதல்;-

மருள் நீக்கியாரும் இளமைப் பருவம் கடந்தார். நன்னெறியினை அறிவதற்குச் சிலபெருமான் அருளாமையால் கொல்லாமை நோன்பு மேற்கொள்ளும் அமன் சமயமே சிறந்தது என என்னை அதைச் சார்ந்தார். பாடலிபுரத்திலுள்ள சமனப் பள்ளியை அணுகி அருள் சமய நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். இவரது நுண்ணிலினைக் கண்டு வியந்த சமனர்கள் இவருக்குத் ‘‘தருமசேனர்’’ என்ற பட்டம் கொடுத்துச் சிறப்பித்தனர். இவரும் ஏஜை சமயத்தாரை வாதில் வென்று அருக சமய உண்மைகளை உலகிற்கு விளக்கி வித்தகராய் விளங்கினார்.

திலகவதியாரின் புனிதத் தொண்டு:-

தம்பியார் தம்மை விட்டு அகன்றதன் பின் திலகவதியார் கெடில நதியின் வடபால் அமைந்த அட்ட வீரட்டத்தலங்களுள் ஒன்றுகிய திருவதிகைக்குச் சென்று செம்பவளக் குன்றும் சிவபெருமானை அடிபணிந்தார். சிவ சின்னங்கள் தாங்கி தமது கரத்தால் திருப்பணிகள் புரிந்து வந்தார். நானும் புலர்வதன் முன் திருக்கோயிலில் திருவல கிட்டு, திருமெழுக்கிட்டு, நறிய மலர்கள் கொய்து ஆண்டவனுக்கு மாலைகள் அமைப்பார். இவ்வாறு திருப்பணிகள் பல புரிந்தும் அவரது மனம் அமைதியின்றியே இருந்தது. தம்பியார் அமன் சமயம் சேர்ந்ததே அமைதி குலைவுக்குக் காரணம். நானும் இறைவன் திருமுன் நின்று தேவரீர் என்னு ஆண்டு கொண்டு அருஙூவராகில் பரசமயப் படுதுழியில் வீழ்ந்துமலும் எனது பின் பிறந்தாலே மீட்டருள்வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்வார்.

தரும சேனரும் சூலை நோயும்:-

“தவமென நினைத்துப் பாயினே உடுத்தியும், தலை மயிரைப் பறித்தும், நின்றவாறே உணவு கொள்ளும் சமனர்களது தீ நெறியில் வீழாமல் எனது தமிழை மீட்டரும்” என வேண்டிய தவச செல்லி திலகவதியாரின் கனவில் இறைவன் தோன்றி “நீ உணது மனக்கவலையை விட்டொழி. உனது தம்பியார் முற்பிறவியிலேயே வாக்கு முனியாகிய என்னை அடையத் தவம் புரிந்தான். நான் அவனுக்குச் சூலை நோயைத் தந்து தடுத்தாள்வேன்” எனத் திருவாய் மலர்ந்தாளி மறைந்தார்.

நோயின் கொடுமை:-

கொடிய ஆலகால நஞ்சும், வடவைக் கனலும் கொடிய ஆயுதங்களும் ஒருங்கே புகுந்தாற்போல் கொடிய சூலை நோய் தரும சேனரைப் பற்றியது. அமனர்கள் மந்திர நீரைத் தெளித்தனர். நோய் மேலும் மேலும் பெருகியது. மயிற் பீவி கொண்டு தடவினர். ஆயினும் நோயின் கொடுமை தணியவில்லை. கொடிய விடம் தலைக்கேறுவதைப் போன்று நோய் வருத்தியது. தரும சேனரும் வெய்துயிர்த்து மயங்கினார். சமனர்களும் மந்திரங்கள் பயனளிக்காமையால் கைவிட்டனர். தரும சேனருக்குத் தமக்கையார் நினைவு எழுந்தது. சமையற்காரனிடம் தமது உடல் நிலைமையை எடுத்துக்கூறி தலைவதியார் பால் விடுத்தார். அவனும் சென்று கூறினான். ஆனால் திலகவதியாரோ புன்னமை நெறி புகும் சமனப் பாழிக்குச் செல்ல மறுத்தார். இதனை அறிந்த தரும சேனரும் செய்வகையறியாது திகைத்துப் பின் தமக்கையாரிடம் செல்லத் துணிந்தார்.

சூலை நீங்கித் ‘‘திருநாவுக்கரசராதல்’’;-

பெருந்தவச் செல்லியாம் திலகவதியார் வதியும் திருவதிகைத் திருமடத்தை வந்தடைந்தார். பின்பு தமக்கையாரைத் தொழுது,

தமது குற்றங்களை மன்னிக்குமாறு வேண்டினார். அம்மையாரும் திருநீற்றை அஞ்செழுத் தோதிக் கொடுத்தார். தரும சேனர் தமக்கையாருடன் திருக் கோயிலை அடைந்து, வலம் வந்து பெருமானுக்குத் தமிழ்ப் பாமாலைகள் சாத்தும் விருப்புடையரானார். மாற்றூர் புரமெரிய நகைத்த பெம்மானை மருட்டுகின்ற பினியை ஒழிக்க வேண்டி

“கூற்று யினவா றுவிலக் ககலீர் !
கொடுமை பலசெய் தனநா னறியேன்
ஏற்று யடிக்கே பிரவும் பகலும்
பிரியா துவவனங் குவனங்ப் பொழுதும்
தோற்று தெவாயிற் றினகம் படியே
குட்ரோ தெதாக் கிழுக் கியிட
ஆற்றேன் அடியேன் ! அதிகைக் கெடில
வீர்ட் பானத் துறையம் மானே !”

என்ற திருப்பதிகம் பாடிப் பரவினார். கேடு செய்யும் சூலையும் மறைந்தது. மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுற்று பொல்லா நெறி நின்ற புன்னமையனான தனக்கும் திருவருள் பாலித்த இறைவனது வற்றுக் கருணையினை நினைந்து நினைந்து உருகினார்.

அப்போது மாதொரு பாகனும் அசர்வியாய் “செந்தமிழின் சொல் வளம் நிறைந்த திருப்பதிகத் தொடையை குடித்த பான்மையால் இனி “திருநாவுக்கரசு” என நின்று நிலவுக” என்று அருளினார். இதனைச் செவியுற்ற திருநாவுக்கரசரும் இறைவனது பெருங் கருணைத் திறக்கை வியந்து அது முதல் உழவாரப் படைதாங்கி, திருக் கோயில் களில் வளரும் புற்களை நீக்கும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

சமனர்களின் சூழ்ச்சி:-

தரும சேனர் திருநாவுக்கரசராகி சமனாத்தை விடுத்துச் சைவராக மாறியதைக் கேட்ட அமனர்கள் தமது மன்னனும், காஞ்சியை ஆனும் பல்லவ ஏந்தலுமாகிய முதலாம் மகேந்திர வர்மனிடம் சென்ற நிகழ்ந்ததைக் கூறி, அவனும் திருநாவுக்கரசரைத் தண்டிக்க என்னி அவரை அழைத்து வருமாறு அமைச்சர்களைப் போக்கினான். அமைச் சர்களும் அவ்வாறே சென்று அரசனது ஆணையினைக் கூறினார். செவியுற்ற நாவுக்கரசரும் புன் சிரிப்புடன்

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; நமனை யஞ்சோம்;
நாகத்தில் இடர்ப்பபோம்; நடலை யில்லோம்;
எமாப்போம்; பினியறியோம்; பனிவோ மல்லோம்;
இன்பமே எந்தானுந் துப்ப யில்லை;
தாமார்க்குஞ் குடியல்லாத் தன்மையான
சங்கரன் சங்கவெண் குழழோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்று மீனாவாளாய்க்
கோய்ம்மலர்க்கே வடியினையே குறுகி ஞேமே ”

என்ற மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகத்தை உறுதியுடன் உரைத்தார். ஆனால் அமைச்சர்களே அவரது அடிகளில் தாழ்ந்து வேண்ட திருநாவுக்கரசரும் அவர்களுடன் செல்வதற்கு இசைந்தார். அமைச்சர்களும் அவரை அரசன் முன் அழைத்துச் சென்றனர்.

நீற்றறையில் இடூல்;—

கொடிய சமணர்களது யோசனையின் வண்ணம் அப்பர் பெருமானை நீற்றறையில் இடப் பணித்தான். காவலர்களும் அவ்வாறே வெந்தழை ஒத்த நீற்றறைக்குள் நாவுக்கரசரை விடுத்துக் காவல் புரிந்தனர். ஆனால் நமது பெருந்தகையாரோ நீற்றறையினால் சென்ற போதும், திருவம்பலத்தில் நடமிடுகின்ற பெருமானது குளிர்ந்த திருவடிகளேயே நினைவில் இருத்தித் தொழுத வண்ணம் இருந்தார். எம் பெருமானது கருணையினால் அனல் வீசும் நீற்றறையும் மாருதம் தவழும் மலர்த் தடாகமெனக் குளிர்ந்தது கற்றை வேணியாரது கருணையினை வியந்து அடிகளாரும்

“ மாசில் வீணையும் மாஸீல் மகுயமும்
வீச தென்றலும் விங்கொ வேணிலும்
முச வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
சகன் எந்தை இசையடி நிழலே”

எனப் பாடித் திருவடித் தியானத்திலே திளைத்திருந்தார்.

ஏழு நாட்கள் சென்றன. அரசனும் அமணர்களை அழைத்து நீற்றறையைத் திறக்குமாறு பணித்தான். அவர்களும் அறையைத் திறந்தார்கள். உள்ளே அவர்கள் கண்ட காட்சி! ..... எவ்வித ஊறு மிலாலம் சிவானந்தப் பெருவெளியில் இரண்டறக்கலந்த நிலையில் இருந்த பெருந்தகையாரைக் காண்டார்கள். ஒரு கெடுதியும் இல்லையே இந்து என்ன அதிசயம் என வியந்தார்கள். [தொடரும்]

மணி மொழி

இறைவன் உருவும் நாமம் குணம் குறியாவும் இல்லாத பரம் பொருள், ஆனால் அப்பரமபதி உயிர்களை உய்விக்கும் பொருட்டு அருளுகுத் தாங்கு கின்றன. கருணைதான் அவனுடைய வடிவம். தண்ணீர் அதிகமாகக் குளிர்ந்தபோது கட்டியாக ஆகின்றது. மீண்டும் அது தண்ணீராகக் கரைந்து விடும். அதுபோல் கருணையின் மிகுதியால் இறைவன் எல்லைபற்ற அருளே யொரு திருமேனியாகக் கொள்கின்றன அவ்வடிவம் மாபாசம்பந்தமானதன்று; ஏழுதாதுக்களாலானதன்று.

— திருபானந்தவாரியார்.

சமுகமும் தனிமையும்

(ஸ்ரீ சுவாமி இராஜேஸ்வரானந்தர்)

* சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி *

சமுகத்திற் சித்தியின் இரகசியம் ஏதோ ஓர் ஊக்கமும் பரிவுமே. மக்கள் தம் தனி நெறிகளில் விருத்திபெற வேண்டும். அனைத்தையும் ஓர் அச்சுக்குள் நெருக்க முயலப்படாது. நீ எவ்வளவு காலம் சமுகத்தில் அல்லது தனி மையில் வாழ்கிறோய் என்பது முக்கியமான்று. ஆனால் எப்படி வாழ்கிறோய் என்பதே முக்கியம். எவ்வளவு தூரம் நீ பயணம் செய்கிறோய் என்பதன்று. ஆனால் எத்திசையிற் செல்கிறோய் என்பதே.

தனிமையை விரும்புவது மேன்மையான சீலத்தைப் பெறுவதற்கே. அதன் சுவையைப் பெறுவது உயர்குணம் வாய்ந்தவராயும் வீறமைதியடையவராயும் ஆகுவதற்கே. மனம் பலம் பெற்றுத் தன்னிலேயே சாய்வதற்குக் கற்றுக் கொள்கிறது. பலம், செல்வம், பிறப்பு, கல்வி முதலிய வற்றிலிருந்து வரும் செல்வாக்கிலும் பார்க்கச் சீலத்திலி ருந்து மாத்திரம் வரும் செல்வாக்கே மெய்ச் செல்வாக்கு.

தனிமை நற்பயன் விளைவிக்கிறது. தனிமையே அதிவிவேகியின் பள்ளி. அது ஒரு நற் பாடசாலை. உலகம் மிகச் சிறந்த நாடக அரங்கம். தனிமை ஒழுக்கப் பயிற்சி நயத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. சமூகம் நிறைவின் வாய்ப்பை வைத்திருக்கிறது. தனிமை மனிதன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகிறது. சமூகம் அவன் எவ்வாறு இருக்கிறன் என்பதைக் காட்டுகிறது.

தனிமையொரு தெய்வீக ஒதுக்கிடம். அது மதியுள் ஓவர்களின் சுவேச்சை. அது பெரியோர்களின் பொருமைக்குரியது. அதுவே சிறந்த பரிசாரிகை. அது மனிதனுக்கு ஞானம் ஊட்டுகிறது. பட்டறிவே சிறந்த ஆசிரியன்; ஆனால் ஊதியம் பெருந்தொகை.

ஓர் அறிவாளி தனிமையில் ஒருகாலும் தனித்திருப்பு தில்லை. தனிமை சிற்சில வேளைகளிற் சிறந்த சமூகம்.

யார் பெரும்பாலாகத் தனிமையில் ஒழுங்கு படுத்திய சீலத் துடன் தனிமையைச் சுகித்து நிற்கக் கூடியவரே அவனே உறுபல வலிமை வாய்ந்தவன்.

எப்பொழுதாயினும் இயலும்போது கூட்டத்திலிருந்து விலகு. உன்னை உன்னிலேயே நிலைப்படுத்து. குறுகிய ஒதுக்கம் இனிமையான விளைவை விரைவுபடுத்துகிறது. உலக முன்னேற்றத்திற் பெரும்பகுதி அப்படியான தனிமையிலிருந்தே விளாந்திருக்கிறது.

தனிமை எல்லாயுகங்களிலும் அறிவுவிருத்தியடைந்ததும் தனித் திறமையால் உயர்த்தப் பட்டதுமாகிய மனங்களையுண்டாக்கி யுள்ளது. உண்மைச் சமயம் உள்ளுணர்வுக்கண் திறப்பதுடன் ஆரம்பிக்கிறது.

தனிமை தன் சொந்த ஏற்ற இறக்கங்களை வைத்திருக்கிறது. அது உறுபல கொடிய, விவரித்துக் கூற முடியாத, பொறுக்க முடியாத கடுந்துயரின் ஊற்றுயிருக்கப் படாது. தனிமையும் சமூகமும் சார்புப் பதங்கள் மட்டுமே. ஒன்று மற்றதிற் காரியப் படுகிறது.

தனிமை ஒருவருக்குத் தமிழைப் பற்றி மிகுதியான உயர் அபிப்பிராயத்தைக் கொடுக்கப்படாது. முழுத்தனிமை வாழ்வு ஒருவரது இருப்பின் நோக்கத்தை மறுக்கப் படாது. தனிமையின் நன்மையும் சமூகத்தின் நன்மையும் தன்னலமற்ற தன்மை, தியாகம், சேவையாகிய நெசவுத் தறியின் பாவுநாலும் ஊடுநாலுமாயிருக்கின்றன. தனியாளின் நன்மை சமூகத்தின் சேமத்துடன் ஒன்றுசேர வேண்டும்.

தனிமையில் தன் சொந்த ஆன்மாவின் தனி நிலையில் வசிப்பதனால் தன் சொந்தத் தெய்வீகத் தியானங்கள், கருத்துகள், மெய்விளக்கத் துறை முதலியவற்றின் இருப்பிலிருந்து தன்னை மன மகிழ்ச் செய்வதும் மனங் கவரச்செய்வதும் பிரியப் படுத்துவதும் ஒரு சிறந்த மனிதனின் சிறப்புக் குறி.

சமூகத்தில் ஒரு மனிதன் யுகதர்மத்திற் கிணங்க வாழ்கிறுன். தனிமையில் அவன் சாதனை தர்மத்திற் கேற்ப வாழ்கிறுன். சமூகம் மனித வர்க்கத்தில் அன்பை யுண்

டாக்குகிறது. தனிமை சகவாசத்தினதும் சனக் கூட்டத் தினதும் பினியைத் தனிக்கிறது. தங்களையே ஆதரிப்பத னால் இரண்டும் ஒன்றை யொன்று குணப்படுத்துகிறது.

சமூகம் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்று அதாவது வாழ்வின் மகிழ்ச்சியை மனிதனுக்குப் படிப்பிக்கிறது. தனிமை எவ்வாறு சாக வேண்டும் என்று அதாவது சாவின் மகிழ்ச்சியை மனிதனுக்குக் கற்பிக்கிறது. தனிமையாக மனிதன் தனிமையில், கிரகிக்க முடியாததைக் கிரகிக்கிறுன், விவரிக்க முடியாததை விவரிக்கிறுன். மனித நுண்மதிக்கு பிரிக் கூழமானதாய்க் காணப்படுவதை மனப்பான்மையின் அல்லது அனுபவத்தின் எல்லையில் விரைவாகப் பார்த்தறி கிறுன்.

உன் கைகள் சமூகத்திலிருக்கும் போது உன் தலையைத் தனிமையில் வைத்திரு. எமேர்சன் (Emerson) சொல்கிறார். ‘‘உலக அபிப்பிராயத்தைப் பின்பற்றி உலகில் வாழ்வது எனிது. தனிமையில் உன் சொந்த அபிப்பிராயத்தைப் பின்பற்றி வாழ்வது எனிது. ஆனால் யார் மக்கள் திரள் மத்தியில் தனிமையின் தன்னைமையைப் பூரண அமைதி யுடன் கைக் கொள்கிறுனே அவனே உயர் மகன்.

மணி மொழி

கடலில் மேலோடு நோக்கினால் அலைகள் தெரியும்; சிறிது ஆழத்தில் சென்றால் மீன்கள் கிடைக்கும், இன் னுஞ் சிறிது ஆழத்தில் சென்றால் நந்தையும் சங்கும் கிடைக்கும், மிகுந்த ஆழத்தில் சென்றால் முத்துக்கள் கிடைக்கும், அம் முத்துக்களில் சிறந்தது ஆணிமுத்து.

— கிருபானந்த வாரியார்.

கடோப நிஷ்டக் கருத்து

(சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதி)

- மே இதழ்த் தொடர்ச்சி -

யார் ஆத்ம ஞானம் பெறுகிறார்?

104. வேதங்களைப் படிப்பதனாலோ அல்லது நுண்மதியாலோ அல்லது மிகுதியான கேட்டவினாலோ இந்த ஆத்மனை அறிய முடியாது. யாரை ஆன்மா தேர்ந்தெடுக்கிறதோ அவன் இவ்வாத்மனை அடைய முடியும். அவனுக்கு இவ் வாத்மன் தன் உண்மை இயல்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

105. யார் ஆசைகளின்றியவனே யார் ஆத்மனை அறிய நாடுகிறானே அவனால் மட்டும் இந்த ஆத்மன் அடையப்பட முடியும். ஆத்மன் தன் மெய் வடிவத்தை அல்லது உண்மை இயல்பை அவனுக்கு வெளிப்படுத்துகிறது.

106. யார் ஆன்மாவை அறிய விரும்புகிறானே அவனது ஆன்மா தன் சொந்த உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

107. யார் ஆத்மனை நாடுகிறானே அவனது ஆத்மன் பெறத் தக்கது.

108. யாரைக் கடவுள் தெரிந்தெடுக்கிறாரோ, அதாவது யார்மேல் கடவுள் தம் அருளைச் சொரிகிறாரோ, யாருடன் அவர் பிரியப்படுகிறாரோ அவனால் மட்டும் இவ்வாத்மன் அடையப்படுகிறது.

109. ஆனால் யார் தீய நடத்தைகளிலிருந்து விலக வில்லையோ, யாரது புலன்கள் அடங்கப் பெறவில்லையோ, யாரது மனம் ஒருமுகப்பட வில்லையோ, யாரது மனம் தூய்மையாக்கப்படவில்லையோ, அவன் ஒருகாலும் இவ்வாத்மனை வெறும்படிப்பாற் பெற முடியாது.

மனித பெளதிக வதீதம்

110. இரண்டும், பரமாத்மனும் (தலைசிறந்த ஆன்மாவும்) ஜீவாத்மனும் (தனியான்மாவும்) இருக்கின்றன. முந்தியது ஒனி; பிந்தியது நிழல்.

111. பரமாத்மனுக்குக் கர்மங்களுடனும் அவற்றின் பலன்களுடனும் யாதும் தொடர்பில்லை. அது எப்போதும் மௌன சாட்சியே.

112. சம்சாரத்தின் அக்கரை மோட்சம் அல்லது விடுதலையே.

113. உடல் ஒரு வண்டி. ஆத்மாவே வண்டியின் எஜமானன். நுண்ணிவே சாரதி. மனமே கடிவாளக்கயிறு. ஜம்பொறுகளே குதிரைகள். அவற்றின் விடயங்களே பாதைகள். புலன்களுடனும் மனதுடனும் ஒன்றுகிய ஆத்மனே நுகர்பவன்.

114. தூய ஆத்மன் செயலற்றது (நிஷ்கிரிய.) அது செய்வோன் அல்ல. (அகர்த்தா)

115. அவித்தை அல்லது அறியாமை மூலம் ஆத்மன் மனம், புலன்கள், உடலுடன் ஒன்றித்த போது ஆத்மன் செயலாளன் அல்லது அனுபவிப்பவருடையத் தோன்றுகிறது.

116. மனம் புலன்கள், உடல் முதலியவற்றின் மூலம் செயலாற்றி நுகர்கிறது.

117. மனம், புலன்கள், பிராணன், உடல் முதலியவற்றின் இயல்புகள் தூய ஆத்மனில் ஏற்றப்படுகின்றன. இது அன்னியோன்னிய அத்தியாசம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

118. அத்தியாசமூலம் அசேதன மனம் நுண்மதியுடையதாகத் தோன்றுகிறது. மேலும் அசுத்த, அசேதன உடம்பு தூய, சேதன ஆத்மனுக்க் காணப்படுகிறது.

119. அவித்தையினால் ஆக்கிய அத்தியாசங் காரணமாகத் தூய ஆத்மன் ஜீவ தோற்றுத்தை எடுத்துப் பிறப்

பிறப்பாகிய சம்சாரத்தின் துன்பங்களைத் தோற்றிரவாக (போலியாக)ப் பட்டறிகிறது.

120. ஜீவன் இயல்பில் சச்சிதானந்த சுவரூபமே.

121. ஆன்ம அறிவால் அவித்தை அழிக்கப்பட்ட பொழுது ஒருவன் பிரம்மன் அல்லது பிரமாத்மனுடன் அந்நியமாகிறுன்.

தன்னடக்கத்தின் முக்கியத்துவம்

122. யார் விவேகமின்றியவனே, யாரது மனம் எப்போதும் வசப்படுத்தப்படவில்லையோ – அவனது புலன்கள் தூர்க்குண்முள்ள குதிரைகள் சாரதியால் வசப்படுத்த முடியாதது போல் அடக்கத்தகாதவை.

123. யாரேனும் ஒரு வன் மெய்ப்பொருளுக்கும் பொய்ப்பொருளுக்கு மிடையில் பகுத்தறியும் ஆற்றல் (நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம்) இயற் பண்பாகப் பெற்றிராதிருந்தால், செய்யவேண்டியது யாது செய்யத் தகாதது யாது என்று பகுத்தறிய முடியாதிருந்தால், அவனது மனம் நேர்மையாக வசப்படுத்தப்படாதிருந்தால் அவன் உடல் – வண்டியின் தகுதியற்ற சாரதியே.

124. ஆனால் யார் ஓர்ந்தறிவடையவனே, யாரது மனம் எப்போதும் வசப்பட்டிருக்கிறதோ – அவனது புலன்கள் ஒரு சாரதியின் நற் குதிரைகள் போன்று கட்டுப் பாட்டுக்குள் இருக்கின்றன.

125. தகுதிவாய்ந்த வண்டிச் சாரதி கடிவாளக் கயிற்றை திறமையுடன் கையாளுகையால் வண்டியின் குதிரைகளை அடக்கியாள்வது போன்று இவ்வுடல் – வண்டியின் திறமைவாய்ந்த சாரதியும் செம்மையான ஓர்ந்தறிவு, விவேகம், இச்சா – சக்தி மூலம் புலன்களைச் சரியான கட்டுப் பாட்டுக்குள் வைக்கிறுன்.

126. மனவடக்கத்தால் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

127. புலன்டக்கம் அடைவு அல்லது மோட்சம் அடைவதற்கு நேரின் முறைச் சாதனம்.

128. ஆனால் யார் விவேக மின்றியவனே, யாரது மனம் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளையோ, யார் எப்போதும் மாசு பொருந்தியவனே – அவன் அடைவை அடைவதில்லை. ஆனால் பிறப் பிறப்புகளாகிய சம்சாரச் சுழலுள் நுழைகிறுன்.

129. ஆனால் யார் ஓர்ந்தறிவடையவனே, யார் தன் மனதை என்றுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கின்றனாலே, யார் புனிதமானவனே – அவன் அடைவை அடைகிறுன். அங்கிருந்து அவன் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை.

130. ஆனால் யார் பகுத்துணரும் நுண்மதியைச் சாரதியாகவும் நன்கு வசப்படுத்திய மனதைக் கடிவாளக் கயிறுகவும் பெற்றிருக்கிறானே – அவன் தன் பயணத்தின் கடைசி எல்லையை, விஷ்ணு பதமாகிய பரமபதத்தை அடைகிறுன்.

131. ஒரு மனிதன் தன் வண்டியின் சாரதி சாதுரிய முடையவனையிருக்கும் பொழுதும், அவன் கடிவாளக் கயிற்றின் மூலம் குதிரைகளை யடக்கி யாண்டு வண்டியைச் சாவதானத்துடன் செலுத்தும் பொழுதும் தன் சேரிடத்தை, தன் பயணத்தின் கடைசி எல்லை அடையயியலுமாறு போல் ஜீவனும் பகுத்தறியும் நுண்மதி அல்லது விவேகம் மனதையும் புலன்களையும் அடக்கி நடத்தும்போது மட்டும் சம்சாரப் பாதையில் தன முடிவை அடைய முடியும், அதாவது விஷ்ணுவின் பரம பதத்தை அல்லது சர்வ வியாபகமான மரணமின்றிய பிரம்மத்தின் இயல்பை அடையமுடியும்.

பொருட் சிறப்பின் அகவரிசை

132. இங்கு பொருள் நுட்பத்தின் மேலேறுந்தரம் தரப்பட்டுள்ளது. புலன்களுக்கப்பால் விடயங்களின் நன்மாத்திரைகள் உள், நன்மாத்திரைகளுக்கப்பால் மனம் உண்டு. மனத்திற்கப்பால் நுண்ணறிவு உண்டு. நுண்ணறிவிற் கப்பால் பேரண்ட அறிவு உண்டு.

133. பேரண்ட அறிவுக்கப்பால் அவ்யக்தம் (புலப் படாதது) உண்டு. அவ்யக்தத்திற்கப்பால் புருஷன் உண்டு. புருஷனுக்கப்பால் ஒன்றுமில்லை. அதுவே முடிபு; அதுவே உறுபல உயர் அடைவு.

134. மேலாந்தரம் பொருட்களின் நுண் இயல்பிற் கிணக்க படிமுறையாக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு நுண் பொருள் ஒரு தூலப் பொருளுக்கு மேம்பட்டது. ஓர் அது நுண் பொருள் ஒரு நுண் பொருளுக்கு மேம்பட்டது.

135. ஆத்மனே உறு பல நுணவஸ்து (பொருள்). அது அனைத்திற்கும் மேம்பட்டது.

136. காரணம் காரியத்திலும் பார்க்க அதி நுட்ப மானதும் அதி வியாபகமானது மாயிருக்கிறது.

137. சடப் பொருளின் ஐந்து தன் மாத்திரைகளும் புலன்களிலும் சிறந்தவை. ஏனெனில் புலன்கள் சடப் பொருளின் தன்மாத்திரைகளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

138. மனம் தன் மாத்திரைகளிலும் சிறந்தது, ஏனெனில் அது அதி நுண்ணியதாயும் நுண்ணிய தன் மாத்திரைகளால் அல்லது உறுபல நுட்ப நிலையிலுள்ள சூக்கும் பூதங்களால் ஆக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிறது.

139. ஐம்பெரும் பூதங்கள் தன் மாத்திரைகளில் அல்லது சூக்கும் பூதங்களின் காரியங்களே.

140. மனமே காண்போன் (திருக்கு). விஷயங்கள் காணப்படுபவை (திருசியங்கள்).

141. மனம் புலன்களிலும் பார்க்க அதி அகத்தானது. ஆகையால் மனம் விடயங்களை விடச் சிறந்தது.

142. நுண்ணறிவு மனதிலும் மேம்பட்டது. ஏனெனில் அது மனதிலும் நுண்ணியதும் அதியாற்றல் வாய்ந்ததும் அதியகத்தானது மாயிருக்கிறது.

143. மனம் எண்ணக்கரவை நுண்ணறிவிற்கு அனுப்புகிறது. நுண்ணறிவு நிர்ணயித்து, தீர்மானித்து ஒரு திட்டமான முடிபுக்கு வருகிறது.

144. நுண்ணறிவே ஆத்மனின் பிரதம மந்திரி. அது உயர் நீதிமன்றத்தின் தலை நீதிபதியாகச் செயலாற்றுகிறது. அது ஆத்மனுக்கு மிக அருகில் இருக்கிறது.

145. மனம் ஒரு கருவி மாத்திரமே, அது அதனில் பிரதிபலித்த நுண்ணறிவு மூலம் தொழிற்படுகிறது.

146. ஹிரண் யகர்ப்பனே மகத்-ஆன்மன். அவனே பேரண்ட அறிவு. அவனே உலக உயிர். அவனே தனியான் மாக்கள் அனைத்தினதும்கூட்டுத்தொகை. அவனே அவ்யக்தம் புலப்படாததிலிருந்து முதற் பிறந்தவன்.

147. அவ்யக்தம் அல்லது மூலப்பிராகிருதியே உலகங்கள் அனைத்தினதும் விதை.

148. விதையில் மரம் கருவியல்பான நிலையிலிருப்பது போன்று உலகமும் அவ்யக்தத்தில் காரண நிலையிலிருக்கிறது.

149. முக்குணங்களும் அவ்யக்தத்தில் அமைதி நிலையில் இருக்கின்றன.

150. சடப் பொருளும் சக்தியும் ஒலியும் அவ்யக்தத்தில் வேறுபடாத அல்லது கருவியல் பான நிலையில் இருக்கின்றன.

151. பிரபை நிலையில் முழுவுலகும் தானுக அவ்யக்தத்தில் உள்ளடக்கப்படுகிறது.

152. அவ்யக்தம் பரப்பிரம்மத்தில் குறுக்கு நெடுக்காக நுழைகிறது. அது காரண காரியங்கள் அனைத்தினதும் கருவியல்புகளின் கூட்டு நிலை.

153. புருஷனே காரணங்கள் அனைத்தினதும் காரணம். அது அனைத்தையும் நிரப்புகிறது. ஆகையால் அது புருஷன் எனப்படுகிறது.

154. ஆத்மனே முடிபு அல்லது வாழ்வின் தலை சிறந்த அடைவு அல்லது உயர்வு நலம். இங்கு நுண்மையினதும் மேன்மையினதும் முடிபு உண்டு.

155. யார் புருஷனே அடைகிறான் அவன் மேலும் இச் சம்சாரத்திற் பிறப்பதில்லை. அவன் மோட்சம் அல்லது முடிவான விடுதலை அடைகிறான்.

156. இவ்வாத்மன் எல்லாப் பிராணிகளிலும் மறைந்திருக்கிறது, அது மேம்பட்டு விளங்குவதில்லை. ஆனால் அது

கூரிய, சூக்கும நுண்ணறிவு மூலம் ரிஷிகளாற் காணப்படுகிறது.

157. அவித்தை அல்லது அறியாமையின் ஆற்றலால், மனிதன், இயல்பில் பிரம்மாயிருந்த போதிலும், “நான் பிரம்மமே” என்னும் உண்மை அறிவுறுத்தப்பட்ட போதிலும், அதைக் கிரகிக்க இயலாதிருக்கிறுன்.

158. ஆனால் அவன் அறிவுறுத்தப்படாத போதிலும் தான் இன்றீன் மகன் என்று எண்ணுகிறுன்.

159 மூலப்பிரகிருதி, பிரதானம், அவ்யக்தம், அவ்யாக்ருதம், மாயை என்பன ஒரு பொருட் சொற்களே.

[தொடரும்]

விவேகானந்தர் நூற்றுண்டு விழா மலர்

(அனுராதபுரம் விவேகானந்த சபை வெளியீடு)

அனுராதபுரத்து விவேகானந்த சபையின் வரலாற்றை அறிய விரும்புவோருக்குஇந்த நூற்றுண்டு விழா மலர் ஓர் வழி காட்டியாகும். பெரியார் களின் அரிய கட்டுரைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. நல்ல தாளில் கவர்ச்சிகரமாக அமைந்துள்ளது.

விலை 50 சதம் மாத்திரமே. வேண்டுவோர்:- காரியதரிசி - விவேகானந்த சபை, அனுராதபுரம். என்ற விலாசத்துடன் தொடர்பு கொள்க.

உண்மை இன்பம்

(குரு. ஆ. கந்தசாமி ஐயர் திருச்சி.)

அமைதியிலே இன்பம் உள்ளது. உள்ளத்தின் அல மல மலரில் இன்பத்தின் துளியும் தோன்றல் அரிது. உள்ளம் எதன் கண்ணும் ஊசலாடித் தத்தளித்துத் தடுமாறல் ஆகாது. அஃது எவ்வினையிலும் அமைதியுடன் நிலவ வேண்டும். அவ்வமைதி ஜம்பொற்கிளை ஒறுப்பதாலும் வெறுப்பதாலுமே தலைவருவது ஆகும். அவ்வொறுப்பும் வெறுப்புமே துறவு எனப்படும்.

இல்லறத்தில் வாழ்க்கையிலே துறவை நடை முறையில் கொணர இயலும். காடுகள் மலைகளையும் துருவித் திரிவது தான் துறவு என்பது வேண்டா. இல்லறத்தார்க்குத் துறக்கு நெறிகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. துறவுக்குரிய பயிற்சி தொடங்கப்பட்டு இல்லறத்திலேயே நிகழல் வேண்டும். இல்வாழ்விலேயே ஜம்பொறி இன்பங்களைச் சிறுகச் சிறுக நீக்கி வருவதே துறவுப் பயிற்சி ஆகும். பற்றற்ற வாழ்வை எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் எவ்வொழுக்கத்தும் மேற்கொள்ளப் பயில வேண்டும். ‘இல்லறமல்லது நல்லறமன்று’ என்பது அவ்வறம் துறவுறத்துக்கு அடிப்படையாயிருப்பதனாகும் என்பதை நூற்சான்றுகள் தெரிவிக்கும்.

மனத்தகத் தழுக்கறுத்த மௌன ஞான யோகிகள் முலைத்தடத் திருப்பினும் மனத்தகத் தழுக்குறூர் மனத்தகத் தழுக்கறுத மௌன ஞான யோகிகள் வனத்தகத் திருக்கினும் மனத்தகத் தழுக்கறூர்.

என்னுந் திருமந்திரம் உண்மைத் துறவியைத் தூசற விளக்குகின்றது. துறவு நெறியிலேயே உண்மையின்பம் உலவுகின்றது. பற்றுடை வாழ்வு துன்பங்களைச் செறித்து வைக்கப்பட்ட பேடகம். அதைக் திறந்து விடுவதன்று. துறந்து விடுவதே நமது இன்றியமையாத கடப்பாடு என்பதை நாம் நன்கு அறிந்து ஒழுகல் வேண்டும்.

மனைவி மக்கள் உறவினராகிய உறுப்பினரைக்கொண்ட இல்லற நாடகத்தில் அமைதிக்குக் காரணமாகிய உட்டுற

ஆனந்தமாயி அம்மையிடம்

அன்பர்கள் சம்பாஷணை

[முன் இதழ்த் தொடர்ச்சி]

தற்போது நீங்கள் நுகர்வது சிறிது காலமே இருக்கிறதாக உங்கள் மனதிற் பதியவில்லை. தடையின்றி அது உங்களை மகிழ்ச்சியாக்குவதாய்த் தோன்றுகிறது. ஆனால் எவ்வளவிற்குப் பற்றற்ற இயல்பு எழுப்பப் படுகிறதோ அவ்வளவிற்கு அவ்வகையான இன்பங்களில் விருப்பம் அடங்கும். ஏனெனின அவை நிலையற்றன அல்லவா? அதாவது அழிவு அழியும். இப்போது நீங்கள் காலங் கடந்த தை முன்னேக்கிச் செல்வதால் உலகியற் பொருட்களால் ஏற்பட்ட இன்பத்தின் போலித் தோற்றம் அழிகிறது. அதன் பயனாக “உண்மையாக இவ்வுலகம் யாது?” என்னும் வினை எழும். இவ்வுலகம் மகிழ்ச்சியானதாய் உங்களுக்குத் தோற்றும் வரையில்அவ் வகையானவினை முன்னிலைப்படாது. காலத்தைக் கடந்ததை நோக்கி நீங்கள் முன் நேருவதன் பயனாக காலத்துக்குரிய யாவும் அதன் உண்மை இயல்பில் உங்களுக்குத் தோன்ற ஆரம்பிக்கும்,

தியான நிலையிலிருந்து இறங்கியபின் நீங்கள் முன்போல் நடந்து கொள்ளத் தக்கதாயிருந்தால் நீங்கள் மாற்றம் அடையவில்லை. உலக வாழ்க்கையில் உதாசீனம் வெளியாகுமாறு தூண்டும் உண்மையான தியானம் இருக்கும் போது நீங்கள் பரம் பொருளின் பொருட்டு ஆர்வமாகத்

முன்பக்கத் தொடர்ச்சி
வில் மட்டுமே இன்பம் காணலாகும், பற்றறுதலாகியஉள்துறவில் மட்டுமே மக்கள் பிறப்பு உரிமையை எய்தல் இயலும். அப் பிறப்புரிமை யாவது மாயையின் கீழ் மயக்குண்டு வாழும் அடிமை வாழ்வு நீங்குங்கால் உண்மை இன்பம் இலங்கும். வீடு பேற்றுலகு ஒவ்வொருவருடைய ஆட்சிக்கும் உரியதாகும்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி!

தவிப்பீர்கள்; அதன்பால் அவாக் கொண்டு நிலையற்றயாதும் இவ்அவாவைத் தணிக்க மாட்டாதென்று அல்லது மனநிறைவளிக்க மாட்டாதென்று உற்றறிவீர்கள்.

பிதாஜி, எவ்வாறு நான் இதை உங்களுக்குத் தெளி வாக்குவது? மக்கள் தங்கள் மகள்களும் மகன்களும் ஒரு காரில் ஏறிக்கொண்டு தங்கள் தகப்பனும் தாயும் கண்ணீர் விடுகிறார்களா என்று கவனிப்பதற்கு நிமிர்ந்து பாராது ஓட்டிக் கொண்டு சென்றதைச் சொல்வதற்கு இவ்வுடம் பிடம் வருகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களின் துயரத்தால் சுற்றும் அசையாதுள்ளார்கள். திட்டமாக இதனைப் போன்றதே பாதையில் ஒரு குறித்த தசையில் என்பதைக் காணக். லௌகிக சுகானுபவம் உங்களைச் சாத்தியமாகத் தீண்ட மாட்டாது.

“என் மிகச் சொந்தமானவர்கள் என்று நான் விசுவசித்தவர்கள் உடற் சார்பாக மாத்திரம் என்னுடன் இன்மானவர்கள் – அதால் எனக்கு என்ன?” என்று நீங்கள் உணர்கிறீர்கள். யாரும் வேண்டுமென்று தம் கைகளை நெருப்பில் வைக்க மாட்டார்கள் அல்லது ஓர் அரவின் மேல் அடி வைக்க மாட்டார்கள். உள்ளவாருக அதேவகையில் நீங்கள் புலன் விடயங்களைப் பட்டும் படாமலும் பார்த்து விலகுகிறீர்கள். அப்போது எதிர்த் திசையில் உங்களைக் கொண்டு செல்லும் ஒழுங்கிற பிரவேசிப்பீர்கள். பின்பற்றின்மையிலிருந்தும் பற்றறுத்தவராகியபோது அங்கு பற்றின்மை அல்லது பற்று என்பதைப் பற்றிய பிரச்சினையில்லை - உள்ளது அதுவே. விடா முயற்சியால் ஒருவர் மெய்யறிவு பெறலாமென்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் முயற்சி மெய்யறிவை உண்டாகும்படி செய்யக் கூடுமென்பது சரியா? ஒளிர்வு கர்மத்தைச் சார்ந்திருக்கிறதா? திரை அகற்றப் பட்டது. இது நிறைவேற்றப் பட்டதும் இருக்கும் அது வெளிப்படுத்தப்பட்டு நிற்கிறது. முயற்சியின் பலன் என்றறியப்படுவது எந் நிலையை நோக்கி முயற்சி இயக்கப் பட்டதோ அதன் ஒளிர்வல்லாது ஒன்றுமில்லை. வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒளி (நிராவரண பிரகாச) அவர் அவர்தானே, நித்தியப் பொருளே. - யாரேனும் ஒருவருக்கு எது செம்மையான அணுகுதல் வழி என்பதைக் குருபுரிந்து கொள்கிறார்.

வினா:- ஓரெராரு காலம் புலன் விடயங்கள் உண்மை

யாக உளதாய் யாம் உணர்கிறோம். இதர வேளைகளில் அவை வெறும் கற்பனை யென்றுணர்கிறோம். என ஒரே யொரு பொருள் வேறுன வேளைகளில் மிகவும் வேறுனதாகத் தோன்றுகிறது?

மாதாஜி;— ஏனெனின் நீங்கள் காலக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறீர்கள். ஒவ்வொரு பொருளும் ஆன்மா*வாக மாத்திரம் காணப்படும் நிலையை நீங்கள் இன்னும் அடைய வில்லை, அடைந்து விட்டார்களா? முழுப் பிரச்சினைக்கும் விளக்கம் இதில் இருக்கிறது. உங்கள் உணர்ச்சி பரமநாட்டப் பொருளுடன் தொடர்புடையதால் நீங்கள் உணரும் மாதிரி யுணர்வது நன்று. ஏனெனின், யாதும் எப்போதாயினும் வீணையழிவதில்லை. ஒரு விகலைக்காவது நீ எய்தப் பெற்றது, ஏதோ ஒரு காலத்தில் அல்லது வேறு வேளையில் பயன்றாரும். இவ்வாருக நீர், காற்று, வானம் முதலியவை யாதாயிருக்கின்றன. இதனால் படைப்பு யாதாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு முதற் பொருளின் (தத்துவத்தின்) உண்மையியல்பறிவு முதலியன ஒவ்வொன்றுகப் பூமொட்டுகள் உடைத்துத் திறப்பது போன்று உங்கள் அறிவில் திடீரென்று தோன்றும். கருவியல் பாகப் பூக்களும் பழங்களும் அடக்கிக் கொள்ளப் பட்டிருப்பதால் அவை உளதாமதன்மைக்கு வருகின்றன. ஆகையால் எல்லா முதற் பொருள்களுக்கும் விளக்கம் தரும் ஒன்றேயான பரம மூலப் பொருளை [தத்துவத்தை] எய்தப் பெறுவதற்குக் கருத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நீங்கள் புலன் விடயங்களைப் பற்றி வினவினீர்கள், யாது நஞ்சு உட்கொண்டிருக்கிறது. அது ஒரு புலன்பொருள் [விஷயம்* அது தீங்கு நிரம்பியிருப்பதால் மனிதனை மரணத்துக்கு நகர்த்துகிறது. ஆனால் புலன் பொருள்களிலிருந்து சுவாதினம் [நிர்விஷய] சாலாமை என்று பொருள்படுகிறது. அங்கு நஞ்சின் அம்சங் கூட இல்லை.

* சிலேடைப் பேச்சு - சமய வும் ஸ்வமயீவும் ஒரே மாதிரி ஒலிக்கின்றன. சமய - காலம், ஸ்வமயீ - ஆன்மாவால் வியாபிக்கப்பட்ட

* விஷய - புலன் பொருள், விஸ் - நஞ்சு, - ஹய் - இருக்கிறது.

வினா:- எனினும் வைராக்கியத்தின் அகோரமான வேதனை சிறிதளவு விடப்பட்டிருக்கிறது.

மாதாஜி;- யாது அகோரமான புலன் உணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது, உண்மையாக ஒரு புண்ணே! அது காரணமாக வீக்கம் இருக்கிறது, ஆனால் அது யாரது புண்? ஒரு புண் இருந்தாலன்றி வாதை இருக்க மாட்டாது. அங்கு ஏமாற்றம் இருக்கிறது. மெய்ப் பொருள் வெளிப்படுத்தப் படாத வரைக்கும் புண் நிலைத்திருக்கும். வீக்கம் ஒரு குணமாக்கும் போக்காயின் அது நியதமாக நாஞ்சு செய்கிறது. மயக்கமடைந்துள்ள நோயாளி தன் படு நோவை உணர்கிறதில்லை. எவ்வாறு மனிதன் இன்பம், இழப்பு, இடர்களில் முழுகியிருக்கிறான் என்பதை நீங்கள் கவனிக்கலாம். விரும்பப்படுவது நிச்சயமாக இதுவே அன்று! என்றும் முடிவின்றிய *சந்தேகங்களுடன் கூடிய உலகின் வழி இதுவே. ஏன் ஒருவர் கடுந்துயர் உணர்கிறார் என்று நீங்கள் சொல்ல முடியுமா?

வினா:- ஒருவர் இரு திசையில் அதாவது கடவுளை நோக்கியும் புலன் இன்ப நுகர்ச்சியை நோக்கியும் இழுக்கப்படுகிறார். இது கடுந் துயரை உண்டாக்குகிறது.

மாதாஜி:- பரித்தியாகம் செய்ய விருப்பம் வைத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் விட முடியாது. அவ்வகையானதே உங்கள் பிரச்சினை. அவ் விருப்பம் உங்கள் இருதயத்தில் விழிப்பூட்டட்டும் - அதன் எழுச்சி நீங்கள் பரித்தியாகம் செய்யக் கூடிய சமயம் அனுகுவதைக் குறிப்பிடுகிறது.

ஓர் இச்சித்த பொருளை நீங்கள் பெறுகிறீர்கள். ஆனால் இன்னும் நீங்கள் திருப்தியீனப் படுகிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் அதைப் பெறுவதற்குத் தவறினால் நீங்கள் வாழ்க்கையில் அப்படியே வெறுப்பற்றிருக்கிறீர்கள். உங்கள் இச்சை நிறைவேற்றத்தில் நீங்கள் நுகரும் மனமயக்க விடுதலை நற்பயன் விளைவிக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் பெற முடியாத பொருட்களை குறித்து நிறைவேற்றப்படாத பேராவலின்

* சம்சார - உலகம்; சம்சய - சந்தேகம்.

மனவேதனை சாவிற்குரியதை நோக்கி, கடுந் துயரத்தையே நோக்கி உங்களைச் செலுத்துகிறது.

வினா:— புலன் பசி ஒருகாலும் தணிக்க முடியாது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகம் ஒருவர் பெறுகிறோ அவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒருவர் விரும்புகிறார். வெள்கிக ஆசையின் நிறைவேற்றம் இன்னும் அதி மிகுதியான விருப்பத்தையே பிறப்பிக்கிறது.

மாதாஜி:— இவ்வுலகம் தாங்க பற்றுக் குறையின் ஒரு ஒரு. இதனால் நிறைவேற்றம் இன்மையின் பயனான துயரம் கட்டாயமாக நீடித்திருக்க வேண்டும். இது காரணமாகவே மனித வாழ்வில் இருவிதமான நெறி முறைகள் உளவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒன்று உலக வாழ்க்கையைப் பற்றி. அதில் பற்றுக் குறைக்கு மேல் பற்றுக்குறைவிளைகிறது. மற்றது ஒருவரின் உண்மைஇருப்பைக் குறித்து. ஒருகாலும் நிறைவேற்றத்தில் முடிவுருதிருப்பது முன்னின் சிறப்பியல்பு — எதிர் மாருகப் பற்றுக் குறையுணர்வு முடிவின்றிப் புதிதாகத் தூண்டப்படுகிறது. என்றாலும் பின்னதிற் பிரவேசிப்பதால் மனிதன் தன் மெய்யியல்பில் நிலை கொண்டவானாகி முயற்சிசெய்தலைமுடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறான். அதுவே அதன் வெளியிடுகை. இவ்வாறு அவன் இந் நெறியிற் பிரவேசிப்பதன் மூலம் தன்னையே நிறைவு செய்ய முயல்வானாகில் அது முடிவில் அவனைத் தன் சொந்த உண்மை இருப்பின் நிறை சம நிலைக்குக் கொண்டு வரும்.

வினா:— மேலும் தேடிக் கண்டு பிடியாததின் பெருந்துயர், கடவுள் சமூகமாகாமையின் கடுந்துயர்? புலன் இன்பங்களை நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், அவை என்னிடம் வருகின்றன. அவற்றை அனுபவிக்கும்படி நான் கட்டாயம் பண்ணப்படுகிறேன்.

மாதாஜி:— ஆ! ஆனால் கடவுளைத் தேடிக் கண்டு கொள்ளாததின் கடுந்துயர் அனுகூலமானது. நீங்கள் உண்டது உங்கள் வாயில் ஒரு சுவையை விடுகிறது. நீங்கள் விரும்புவதால் நீங்கள் அணிகலன்கள் அணிகிறீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் அவற்றின் பாரத்தைத் தாங்க வேண்டும். ஆயிலும் இப்பாரம் விழவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனின் அது நிலைத்திருக்க முடியாத ஒன்று. அது நிலைத்திருக்க முடியுமா?

வினா:— மெய்யறிவுடைய ஓர் ஆள் அஞ்ஞானத்தில்இருக்கக் கூடிய சம்பவங்கள் இருக்கின்றனவா?

மாதாஜி:— நீங்கள் ஓர் ஆளை மெய்யறி வுடையவரென்று குறியீடு செய்கிறீர்கள். அதே சமயத்தில் அவர் அஞ்ஞானத்தால் ஆட்கொள்ளப் பட்டிருக்கலா மென்று சொல்கிறீர்கள்? பிதாஜி, அவ்வகையான ஒரு நிலைமை அடியோடு முடியாது. ஆயினும் எப்போதும் நிலை நிறுத்தப்படாத பேற்று நிலையொன்று உண்டு. அங்கு நீங்கள் சுட்டிச் சொல்வது பொருந்தலாம். ஆனால் முடிவான அனுபுதி நிலையில் ஒருபோதுமில்லை. ஏதாவது முறையில் நீங்கள் மெய்யறிவு பெற்ற ஓர் ஆளைக் குறிக் கொண்டாலும் அவர் தாமாகவே இருக்கிறார். பரஞானம்என்றுசொல்லப்படுவதில் எங்களும் அஞ்ஞானம் சாத்தியமாயிருக்கும்? ஓர் அனுபுதியைப் பெற்ற மனிதன் சம்மந்தமாக நீங்கள் அஞ்ஞானத்தைப் பற்றிப் பேசும் போது அது பரஞானத்தைத் தவருக அஞ்ஞானமாகக் கொள்வதின் எடுத்துக் காட்டு. ஆகையால் நீங்களும் ஏற்றம் இறக்கத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறீர்கள். விடுதலையடைந்த ஒருவருக்கு உடம்பைப் பற்றிய பிரச்சினை இல்லை. அதுபோல்வே அவருக்கு ஏறல், இறங்கல் ஒன்றும் இருக்க முடியாது. எனினும் உண்மையாகவும் நேர்மையாகவும் ஏறல் இறங்கல் இருக்கும் பேற்று நிலை ஒன்று உண்டு.

முற்றும்.

மனிமொழி

எல்லா உயிர்களிடத்தும் உம்மை எனக்குக் காட்டி எவ்வுயிர்க்கும் என் மனதினைலும் வாக்கினைலும் காயத்தினைலும் எவ்வித தீமையும் செய்யாமல், வாழும்படியாகவும், என்னிடத்தில் அன்பு செய்கிறவர்களிடத்து லும் நான் அன்பு செலுத்தி வாழும்படியாகவும், எனக்கு இவ்வுலகில் உதவுகின்ற உடம்பு, அறிவு, செல்வம் முதலியவைகள் என்னுடையவைகள் அல்லவென்றும், என்னிடத்தில் அடைக்கலமாக ஒப்புவிக்கப் பட்டவைகள் என்றும் நான் நம்பி வாழும்படியாகவும் அருள் புரிவீராக.

— கிருபானந்தவாரியார்.

குஹாலய பஞ்சரத்னம்.

[S. N, முர்த்தி - ஸ்ரீ குஹாலயம், சேங்காவிபுரம்]

1. பகவானை திடமாக நம்பு.

நம்பிக்கைதான் வாழ்வின் அடிப்படை. நம்பிக்கை இல்லை எனில் வாழ்வே இல்லை. வாழ விரும்புவோருக்கு நம்பிக்கை வேண்டும். அந்த நம்பிக்கை அசையாத மாருத, திட மனதாக இருத்தல் வேண்டும். நாம் எதனை நம்புவது? உலகில் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் அழிவன. ஜீவராசிகளும் அழியும் தன்மையுடையனவே. அவற்றில் எல்லாம் நாம் ஆசையால் தூண்டப்பட்டு நம்பிக்கை வைத்தால் முடிவு அழிவுதான். அழியாததும், ஒன்றேயானதும், எங்கும் நிறைந்ததுமான இறைவனிடம்தான் நமக்கு உறுதியான நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டும். பத்து இடங்களில் கிணறுகள் அரைகுறையாக தோண்டிவிட்டு தண்ணீர் இன்னும் வரவில்லையே என ஏங்கித் திரும்பினாலும் ஒரு மூடன். ஒரே இடத்தில் ஆழமாக கிணறு தோண்டினால் அன்றே விரைவில் நீர் வரும்? உலகில் உள்ள பொருள்களில், பல இடங்களில் நாம் நம்பிக்கை வைத்து மோசம் போவதை விட்டு, இனி அழியாத பரம்பொருளாகிய இறைவனிடம் திடமான உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டு நல்வாழ்வு பெறுவோ மாக.

2. ஹ்ருதயத்தை நன்கு சுத்தி செய்.

திடமான நம்பிக்கை ஏற்பட நாம் யாது செய்ய வேண்டும்? நம்மனம் உலக இச்சைக்களினாலும் இன்ப துன்பங்களினாலும் இருள் சூழ்ந்து மாசு மிக நிறைந்து விளங்குகின்றது. இறைவனின் இருப்பிடமாகிய நம்மனத்திருக்கோயிலில், நிறைந்த ஆசாபாசங்களாகிய மாசுகளை நீக்கி, நம்பிக்கையாகிய விளக்கேற்றி, அஞ்சான இருள் அகற்றி, உளங்களிந்த பிரார்த்தனை பக்தியோடு புரிதல் வேண்டும். இறைவன் வேறெங்கும் இல்லை. தூய சிந்தை பெற்ற உத்தமர்களின் ஹ்ருதய கமலத்திலேயே வீற்றிருக்கிறார். அவ்விறைவனை நாம் காண, உலக இச்சைகளினால் அடிக்கடி மிக விரைவில் தூசு படிந்திடும் நம் உள்ளத்தை நன்கு சுத்தி செய்தல் வேண்டும். தூய உள்ளத்திலே திடமான நம்பிக்கை பிறக்கும்; திடமான நம்பிக்கையில் இறைவனின் அருள் கொழிக்கும்.

3. ஸத்தியமே ஸதா ஐயிக்கும்.

“ஸத்யமே ஸதா ஐயிக்கும்” என்ற கருத்து மனத்திலே ஆழப்பதியக் கொண்டோர் யாரும் நல்ல வழியினின்றும் என்றும் விலகமாட்டார்

கள். உண்மையைக் கூறுவது என்பது மனிதனுக்கு வெறுப்பாக உள்ளது உண்மையின் உண்மை வடிவத்தை மனிதன் அறியவில்லையே? உண்மை ஒரு தீப்பிழம்பு போன்றதாகும். அதனை மறைப்பதற்கு மனிதன் கூறும் பொய்கள் யாவும் அத்தீயை வளர்க்க இடும் என்னையும் விறகுமாகவே ஆகின்றன. ஒரு பொய்யை கூறிடும் நேரத்தில் பத்து உண்மைகளை தயங்காமல் கூறிவிடலாம். ஒரு உண்மையை மறைக்க நாம் நாறு பொய்கள் கூறினாலும் அவற்றை யெல்லாம் விலக்கிக்கொண்டு அவ்வண்மை சீறி எழுந்திடும். உண்மை கசப்பானது. பொய் இனிப்பானது. ஆனால் உண்மையின் பலன் நன்மை. பொய்யின் பலனே தீமை. உள்ளத்தே உள்ளதை உள்ளபடி உரைத்திடும் உத்தமர்தம் உள்ளத்தே உள்ளான் நம் இறைவன். அவனடி சேர ஸத்யமே ஸதாதனமாக கைக்கொள்ள வீவன்டும்.

4. சாந்தம் எந்நிலையிலும் தேவை.

வாழ்வென்பது இன்ப துன்பங்கள் இரண்டும் கலந்தது. சக துக்கங்களை மாறி மாறி அருபவிக்கவே இவ்வுலகில் பிறந்துள்ளோம். இன்பத்தின் எல்லை துன்பம். துன்பத்தின் முடிவு இன்பம். இன்பம் வந்தால் இறைவனை மறந்துவிடுகிறோம். துன்பம் கிட்டினால் இறைவன் இக்கதிக்கு நம்மை ஆளாக்கினார் என நிந்திக்கிறோம். இது இறைவனிடத்து நமக்குள்ள நம்பிக்கைக் குறைவையே குறிக்கும். நாம் செய்த தீவினையின் பயனே இத்துண்பங்கள். நல்வினையின் பலனே நாம் பெறும் இன்பங்கள் இன்பத்தில் மகிழ்கிறோம். துன்பத்தில் துயருறுகின்றோம். இன்பமும் துன்பமும் நம் மனத்திலெழும் என்ன அலைகளின் வேறுபாடுகளே ஆகும். இன்ப துன்பங்களை எவன் சமமாக நோக்குகின்றுள்ள அவனே ஞானி. தெய்வீக வாழ்வில் ஈடுபடுவோருக்கு இன்ப துன்பங்கள் நேரிடுதல் இறைவன் இடும் சோதனைகளோயாகும். அப்பொழுதெல்லாம் நம் பக்தி குன்றுதிருக்க தளராத நம்பிக்கை இறைவனிடத்திலெழுவேண்டும். பொறுமையால் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். சாந்தத்தை, துன்பம் எதிர்க்கும் துணையாகக் கொள்ள வேண்டும். மனம், வாக்கு, செயல்களினால் நாம் ஈடுபடும் எல்லாவற்றிலும், அவைகளின் விளைவான எப்படிப்பட்ட இன்ப துன்ப நிலைகளிலும், எப்பொருள்களிடத்தும், எச்சிவராசிகளிடத்தும், அவைகளால் நாம் எவ்வகையில் பாதிக்கப்பட்டாலும், அந்நிலைகளிலெல்லாம், பொறுமையை சகிப்புத்தன்மையை, சாந்தத்தை கைக்கொள்ள வேண்டும். இன்பமோ, துன்பமோ எதுவானாலும் இறைவன் திருவருள் அதுவென்றிருத்தல் வேண்டும் இறைவனிடம் திடநம் பிக்கை பெற, ஹ்ருதய கமலத்தை நன்கு சுத்தி செய்ய, ஸத்யமே ஸதா ஐயிக்கும் என்பதை அருபவத்தில் உணர சாந்தம் எந்நிலையிலும் தேவை.

5. குரு பாதத்தை ஆழ்ந்துபிடி.

தத்வங்களும் உபதேசங்களும் படிக்க இனிமையாயுள்ளன. ஆனால் நடைமுறையில் அவற்றை பயின்று வர இயலுமா என கேட்கலாம். அவைகள் சாதாரண பொழுது போக்கும் சாதனங்களாக படித்துவிட்டு தூக்கி ஏற்றுவிட எழுதப்படவில்லை. அருபவிகளான பெரியோர்களால் வரையப்பட்ட அறவுரைகள் வாழ்க்கையில் அருபவத்தில் உணரவே உள்ளன. நடைமுறையில் பயில் இயலாத தத்வங்களும் பொன்னுரை களும் விணே. ஆனால் நடைமுறையில் பயில் முயலாமலே வீண் என்று கூறுவது புத்திசாலித்தனமாகாது.

திடமான நம்பிக்கை இறைவனிடம் பெற வழி என்ன? — தூய உள்ளம் பெறுவது எப்படி? — ஸத்யமே ஸதா ஜபிக்கும் என்பதை உணருவதெவ்விதம்? — சாந்தத்தை எந்திலையிலும் கைக்கொள்வதெப்படி? — என்ற கேள்விகள் மனத்திலெழலாம். இவற்றிற்கெல்லாம் ஒரே வழி உள்ளது. “எனக்கெனச்செயல் வேறிலை யாவுமிங்கொடுதின் — தனக் கெனத்தகு முடல்பொருளாவியுந் தந்தேன் — மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம்பிரானே — நினைத்த தெப்படி யப்படி யருஞுக நீதம்—” என்று பரப் ப்ரும்ம ஸ்வருபமாகிய ஸ்ரீ சத்குரு பாதகமலத்தை ஆழ்ந்து பிடித்தல் வேண்டும்.

குருவும் இறைவனும் ஒன்றே.

குருவே பிரும்மா, குருவே விஷ்ணு. குருவே மஹோஸ்வரரான தேவர். குருவே பரம்பொருள். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீ சத்குரு சரணைரவிந்தங்களில் உடல் பொருள் ஆவிகளை அர்ப்பணித்து நமஸ்கரித்தல் வேண்டும். ஸ்திரமான பக்தியை அருளுவாய் என குருபாதத்தை ஆழ்ந்து பிடித்தால் போதும். குழந்தைக்கு தேவையானவற்றை தாயினும் மேலான ஸ்ரீ சத்குரு கேட்கும் முன்பே அளிப்பார்.

ஆனந்த நிதியும், ஸகல ஜகவரியங்களையும் அளிப்போனும், ஸமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குவோனும் எல்லையற்ற காந்தியுள்ளவனும், தே ஜோ மயானந்தமும், களங்கமற்ற கீர்த்தி பெற்றேனும், சிற்றின்ப ஸாகரத்தினின்றும் விடுவிப்போனும், பேரின்ப ஸாகரத்திலாழ்த்துபவனும் ஆன ஆண்டவனை அடைய ஸ்ரீ சத்குரு, பாதாரவிந்தமே துணை.

(இவைகள் யான் கூறுவன அல்ல. எனது குருநாதரும் அத்யாதம் அநுபவியுமான. பல காலம் உலக கேஷமார்த்தம் பாடுப்பட்ட, தெய்வீக வாழ்வில் “ஈடுபட்ட நீ வேறெனது நான் வேறெனது” இறைவன் திருவடிகளிலேயே ஒன்றுபட்டுவிட்ட, ஸ்ரீகுறுதாஸ் அவர்களின் அருள் மொழிகளாகிய “ஸ்ரீ குஹாலய பஞ்சரத்னம்” என்பதன் விளக்கமே யாகும்.)

எது வேண்டும்?

(தி. கி. வக்ஷமி — மதுரை.)

எது வேண்டும்? இந்தத் தலைப்பைக் கண்டதும் நமக்கு நினைவு ஊட்டுவது யாதெனில், ஒரு பலசரக்குக் கடைப் பையனுடைய குரலாகவோ அல்லது ஒரு ஹோட்டல் சர்வருடைய குரலாகவோதான் தோன்றுகிறது. ஆம் அப்படியே வைத் துக் கொள்வோம். ஆனால் இச்சந்தர்ப்பத்தில் பலசரக்குக் கடையை விட ஒர் ஹோட்டலாகவே உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொள்வோம்.

உலகம் ஒர் பெரிய ஹோட்டல். நா மெல்லோ ரும் ஹோட்டலுக்கு வந்து பசியாற்ற வந்துள்ளோம். அவரவர் மனதின் எண்ணத்தின்படி முயற்சி என்னும் காசைக் கொடுத்துச் செயலாகியபண்டத்தைப்பெற்று அவரவர்க்குற்றபசியையும் தீர்த்து மனைதிருப்தியையும் அடைகின்றனர்.

ஓர் அறுபது வயது நிரம்பிய மனிதர் ஒருவர் தன் நண்பனிடம்-சார் இப்பொழுதுதான் என மனது திருப்தியாயிற்று. இனி நிம்மதியாக நான் என் காலத்தைக் கழிக்க எண்ணியுள்ளேன். என்னுடைய முத்த பையன் பி. ஏ. பாஸ் செய்து ஒர் ஆபிசில் நல்ல உத்தியோகம் பார்த்து மாதம் 200 க்கு குறையாமல் சம்பாதித்து வருகிறுன். நிறைய சீர் வரிசைச்சுடன் ஒர் பெரிய ஆபிசருடைய பெண்ணை மனம் செய்து கொண்டு குழந்தைகளுடன் ஆனந்தமாக இருக்கிறுன்.

இரண்டாவது பையன், எல். ஸி. இ. பாஸ் செய்து, அவனும் நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிறார். பெரிய புகழ் பெற்ற வக்கிலின் அருமைப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். வக்கிலின் சொத்து பூராவும் அவருக்குப் பின் இவன் மனைவிக்குத்தான். அவனுடைய அதிர்ஷ்டத்திற்கு அளவேயில்லை.

மூன்றுவது பெண், அவளைப் பிரபல டாக்டருக்கு நிறையச் சீர் சிறப்புடன் திருமணம் செய்து கொடுத்திருக்கின்றேன். வீடு, நிலபுலன்கள், சொந்தத்தில் கார் முதலிய வற்றுடன் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்.

கடைசிப் பெண்ணையும் ஓர் பெரிய கம்பெனியின் சொந்தக்காரனுக்கிய மோகனுக்குப் போன வருடம் அதி விமர்சையாகத் திருமணம் செய்து கொடுத்து அவனும் ராஜாத் தியாய் ஆனந்த மாயிருக்கிறார்கள். எனக்கு மாதாமாதம் 100, ரூபாய் பென்ஷன் வருகிறது.

ஒரு பயலையும் எதிர்பார்க்கக்காமல் என் மனைவியுடன் நிம்மதியாய்க் காலம் கழித்து வருகிறேன். பையன்கள், பெண்கள் எல்லோரும் எங்களோடு வந்து இருங்கள் என்று ஆவலோடு அழைக்கிறார்கள். இப்படி இருக்கும் பொழுது சில சமயங்களில் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் சில நாட்கள் தங்கிவிட்டு வருவோம். ஏதோ இத்தனை நாளாகப் பாடு பட்டதற்கு இப்பொழுது நன்றாக ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறேன். எனக்கு உலகத்தில் வேறே ஒன்றுமே தேவையில்லை என்று மிகவும் மன நிறைவுடன் தான் வாழ்வு எடுத்ததின் பயண முழுசாகப் பெற்று விட்டவர் போல் முழுத் திருப்தியுடன் கூறினார்.

என்னே ஆச்சரியம்! இவர் வாழ்வு எடுத்தது இதற்காகத்தானே? இவைகளினால் இவருடைய மனதிற்கு இன்பம் ஏற்படுவது உண்மை என்றாலும் இவர் இறக்கும் பொழுது இவரோடு கூடச் செல்வது இவைதானே? இது பற்றி இவர் ஒரு தரமாவது சிந்தித்திருப்பாரா? ஏதோ உண்பது, உடுப்பது, உறங்குவது, தான் பெற்ற குழந்தைகளும் தான் செய்ததையே திரும்பச் செய்வதைக் கண்டு அதில் ஆனந்தமடைவது, இதனால் இவருடைய ஆத்மாவுக்குக் கிடைப்பது யாது? இவருடைய 60 வருட வாழ்வில் ஆத்மாவிற்காக ஒரு சிறிதளவாவதுபாடுபட்டதுண்டா? இது பற்றிச் சிறிதும் அறியாதவராக விளங்குகிறார். ஏதோ தான் படித்தவன் என்றும், தன் பையன்களும் மருமகன்களும் ஏதோ பெரிய படிப்புப் படித்தவர்களென்றும் பெருமிதம் பேசுகிறார். ஆனால் இவர்கள் படித்திருக்கும் கல்வி உண்மைக் கல்வியா? இல்லை!! உதர நிமித்தம் அதாவது வயிற்றுப்பிழைப்புக்காகபடித்தப்படிப்பேன் நிமுனேர்கள் கூறியிருக்கும் கல்வியல்ல. நல்லவை யாவை? தீயவையாவை? என்று ஆராய்ந்து அறியக் கூடிய பகுத்தறிவைக் கொடுக்கக் கூடிய கல்வியல்ல. நாம் பிறவி எதற்காக எடுத்துள்ளோமோ அவற்றைப் பெறுவதற்கான கல்வியல்ல. தேவர்கள் கூட அரிதில் பெற முடியாத மோகஷத்தை, மனிதர்களாகிய நாம் பெற முடியும். அத்தகைய பெறு

தற்கரிய பாக்கியத்தைப் பெறுவதற்காகிய ஞானக் கல்வியை 60 வயதாகியும் ஒரு சிறிதளவாவது பெற்றிருப்பாரா? மாயையின் விந்தையை நாம் முழுமையாகக் காண்கிறோம். நம்மிடத்தில் எத்தகைய அரிய பெரும் சக்தி இருக்கின்றது என்பதை மறைக்கின்றது இந்த மாயை.

மனிதனாவன் நிலையான பரம்பொருளை அறிந்து அதனேடு இரண்டறக் கலக்கும் எண்ணத்துடன் தன்யாத்திரையைத் தொடங்கி, வழியிலுள்ள மயக்கு பொருள்களாகிய மனைவி, மக்கள், பணம் மற்றவைகளைக் கண்டு மயங்கித் தன் யாத்திரையை மறந்து இடைவழியிலேயே தங்கி விடுகிறார்கள்.

பொருள்ஸ்ஸ வற்றைப் பொருளென்று உணரும் மருளானும் மானுப் பிறப்பு. (குறள்)

மெய்ப் பொருள் அல்லாதவைகளை மெய்ப்பொருள் என்று தவறாக உணர்கின்ற மயக்க உணர்வால் சிறப்பில் லாத துங்பப் பிறவி உண்டாகும் என்று திருவள்ளுவர் தெரிவித்திருப்பது போல நிலையில்லாதவற்றை நிலையுள்ளது என்று ஏமாறுகிறார்கள். பின் பல பிறவிகளைப் பெற்றுத் துண்பமடைகிறார்கள்.

ஐங்மதுக்கம் ஜாதுக்கம்
ஐயாதுக்கம் புன: புன:
சம்சார சாகரம் துக்கம்
தஸ்மாத் ஜாக்ரதோ ஜாக்ரதே.

இனியாகிலும் பிறவித் துங்பமடையாமல், இனிப் பிறவா வரம் பெற்று இறைவனேடு இரண்டறக் கலக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடும்படி நம்மை ஊக்குவிக்கின்றார் அப்பெரியவர்.

நிலையில்லாதவைகளைகிய பெண், பொன், மன் மற்றும் சுற்றம் இவைகளை நிலையானவை என்று மயங்கி உணரும் புல்லறிவு உடையவராக இருத்தல் வாழ்க்கையின் இழிந்த நிலையாகும் என்றெல்லாம் பெரியோர்கள் மிகவும்

நிலையில்லாதவைகளாகிய பெண், பொன், மன் மற்றும் சுற்றம் இவைகளை நிலையானவை என்று மயங்கி உணரும் புல்லறிவு உடையவராக இருத்தல் வாழ்க்கையின் இழிந்த நிலையாகும் என்றெல்லாம் பெரியோர்கள் மிகவும்

ஆன்றேர் அருள்மொழிகள்

(திரட்டிபவர் : மாததலை - அருணேசர்)

‘எல்லா சீவ சாலங்களுக்கும் ஆத்மா உண்டென்றும் எல்லா ஆத்மாக்களும் பரம்பொருளின் அம்சங்களே யென்றும், அக்கினி ஒவ்வொரு பொருளின்டிமும் சேரும்போதும் வெவ்வேறு வித உருவமாகத் தோன்றினும் அக்கினி என்ற பொருள் ஒன்றே ஆவது போல, ஆத்மாக்களும் வெவ்வேறு தேகங்களில் புகுந்திருப்பதால் வெவ்வேறு விதமாகத் தோன்றுகின்றதென்றும் நாம் அறிய வேண்டும். பல விளக்குகளிலிருந்து வெளிச்சம் கொடுப்பது ஒரே பொருளாகிய அக்கினியே ஆயினும் கண்ணுடியின் தரம், நிறம், அதில்

தெள்ளத் தெளிவாய்க் கூறியிருந்தும் ஏனே நம் மனதில் பதிவுதில்லை.

மனிதப் பிறவி யெடுத்ததின் லட்சியம் என்ன வென்று மாயையை வென்று ஞானம் பெற்று இறைவனேடு இரண்டறக் கலத்தலே. அதல்லாமல் மனிதனங்கள் தான் எந்த வேலைக்காக வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தைத் துவக்கி னேலே அதை மறந்து, இடைவழியில் மாயையின் வசப் பட்டு உலக அநித்திய பொருள்களிடத்தில் ஆசைப்பட்டு மயங்கித் தங்கி விடுகிறோன். ஆகையால் தான் எண்ணிப் புறப்பட்ட வேலையில் வெற்றிபெற முடியவில்லை.

இத்தகைய மூடாத்மாக்களுக்கு ஞானத்தை அளித்து இவர்கள் பிறவி யெடுத்ததின் பயனைப் பெறுவதற்கு வழி செய்கிறோர் நமது ‘ஸ்வாமி சிவானந்த சரஸ்வதி மகராஜ்’ அவர்கள். இத்தகைய மகான் இமய ஜோதியாக விளங்கி உலகத்திற்கெல்லாம் ஞான ஒளியை வீசி வருகின்றார்கள். மக்களுக்கு மிகவும் முக்கியமாக ‘எது வேண்டும்’ என்ற உயர் கேள்விக்குப் பரமானேடு இரண்டறக் கலந்து பேரின் பாம் எய்தல் வேண்டும் என்று கூறி எல்லார்க்கும் அருள் புரிந்து வருகின்றார்கள். நம் எல்லோர்க்கும் நமது குரு நாதரின் ஆசி உரித்தாகுக.

சத் குருநாத மகராஜ் கீ ஜெய்!

அடைந்திருக்கும் அழுக்கு இவைகளை அநுசரித்து வெளிச் சம் பல விதங்களாகத் தோன்றுகிறது. அதுபோல, வெவ்வேறு விதமாக நாம் தோன்றினும் எல்லாத் தேகங்களுக்குள்ளும் இருக்கும் ஆத்மாக்களும் களங்கமற்ற பரம்பொருளின் அம்சங்களே யாகும்.

‘கடவுளை அருபியாக (உருவமற்றவராக) மனதில் தியானிப்பது கடினம். சாதாரண மனிதருக்கு இன்னும் கூடுதலான கடினம். ஆகவே வெறும் ஆகாயத்தைப் பார்த்துத் தியானிப்பது அவசியம். அதனாலேயே நம் இந்து மதத்தில் கடவுளை விக்கிரகங்கள் ரூபமாக வைத்துத் தியானிக்கும்படி நியாயித்தார்கள். மனதை அதனிடத்துப் பதிய வைப்பதற்கு இது எளிதான் வழி. நாம் கடவுளை எந்த ரூபமாகப் பாவித்து வணங்கினாலும் அதே ரூப வாயிலாய்த் தெய்வமாக நின்று அவர் நமக்கு அருள் புரிகிறார்.

மனச்சாட்சிக்கு மிஞ்சிய நீதி வேறில்லை. அது ஒரு போதும் தவறான நியாயத்தைக் கூறுது. அதன் சம்மதத்தை எல்லா விஷயத்திலும் அநுசரித்து நடப்பவர்கள் எத்தகைய குற்றமும் எந்தப் பாபமும் செய்ய மாட்டார்கள். மனச் சாட்சியே சர்வ சாட்சி. நமது உலகில் கடவுள்உளர் என்பதற்கு அதுவே அத்தாட்சி. நாம் செய்ய நினைக்கும் எந்தக் காரியமும் குற்றம் அல்லது குற்றமல்ல என்று கூறுவதற்கு மனச் சாட்சி நமக்குள் இருப்பதுவே தார்னனம். அதன் சம்மதத்திற்கு விரோதமாய் நாம் செய்யும் குற்றங்களுக் கெல்லாம் பின்னால் தக்க தண்டனை அடைகிறோம்.

அறிவு விசாலமடையும் பொழுது உலகில் இன்னவுக்கு இன்பம் மிகுந்து விடும். இன்பம் மிகுந்திட எல்லோரும் சகோதரராகச் சமத்துவம் அடைவர். அப்பொழுது உலகில் ஆசை, பொருமை, லோபம், மூர்க்கம், போன்ற தீய குணங்கள் வேருடன் களைந்தெறியப்படும். உலகில் வறுமைப் பிணியும் அணுகாமல் அகன்று விடும். எல்லோரும் இன்னல் காணுது நித்தியானந்தமாய் வாழ வார்த்தன்.

ஆத்மஜோதி நிலைய வெளியீடுகள்

தெய்வீக வாழ்க்கைச் சங்க மலர்	...	1-25
திருமுறைக்காட்சி	(நா. முத்தையா)	... 1-50
கேதார் பத்திரை யாத்திரை	,,	... -75
ஸ்ரீ கதிரைமனி மாலை	(பரமஹம்சதாசன்)	... -50
தீங்கனிச்சோலை	,,	2-50
அறிவுரைக்கதைகள்	(சுவாமி சிவானந்தர்)	... -65
இளங்கோவின் கணவு	(செ. நடராசன்)	2-25
ஆத்மநாதம்	(சுத்தானந்த பாரதியார்)	3-00
கொயோகம்	,,	2-50
பாட்டாளி பாட்டு	,,	1-50
கந்தராநுபூதி [பொழிப்புரையுடன்]	...	-25
மார்கழிப் பாடல்	...	-20
கூட்டு வழி பாடு	...	-30

சந்தா நேயர்களுக்கு!

அன்புடையீர்!

இன்று வரை 15ம் ஆண்டுக்குரிய சந்தா அனுப்பியவர் களுக்கு உடனுக்குடனேயே ரசீது அனுப்பியுள்ளோம். அவர் களுக்கெல்லாம் எமது நன்றி உரித்தாக்க. இன்று வரை சந்தா அனுப்பாதோர் உடனே அனுப்பி வைக்க வேண்டுகின்றோம்.

ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிடடி.

(சிலோன்)

இந்தியாவிலுள்ள அன்பர்கள் வழக்கம் போல் R. வீரசம்பு, சம்பு இன்டஸ்ட்ரிஸ், அரிசிப்பாளையம், சேலம்-9. என்ற விலா சத்திற்கு அனுப்பி வைத்து, அதை எமக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டுகின்றோம்.

வாய்வு சூரணம்

உஷ்ண வாய்வு, முழக்கால் வாய்வு, இடுப்பு வாய்வு, மலக் கட்டு, மலபந்தம், அஜீரணம், கை கால் அசதி, பிடிப்பு, பசி யின்மை, வயிற்று வலி, பித்த மயக்கம், பித்த சூல், புளியீப்பம், நெஞ்சுக் கருப்பு முதலிய வாய்வு ரோகங்களை நீக்கி ஜீரண சக்திக்கும் தேகாரோக்கியத்திற்கும் மிகச் சிறந்த சூரணம்.

தபால் செலவு உட்பட டின் ஒன்று 4 ரூபா 25 சதம்

[பத்தியில்லை]

சம்பு இன்டஸ்ட்ரிஸ் - அரிசிப் பாளையம் சேலம்-9 [S. I.]

இலங்கையில் கிடைக்குமிடம்:-

ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிடடி.

இப்பத்திரிகை ஆத்மஜோதி நிலையத்தாருக்காக ஆத்மஜோதி அச்சகத்தில் திரு. நா. வினாயமுர்த்தியால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது .15-7-63.